C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_49-Tajemst.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_49-Tajemst
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.8.2002
Modification Date: 16.8.2002
Last Backup Date: 16.8.2002
Modification Number: 250

JEAN-PIERRE GAREN

MARK STONE

TAJEMSTVÍ ZASVĚCENCŮ

1

Velké rudé slunce klesalo k západu a jeho poslední paprsky zalévaly mohutné hradby hradu jako krev. V tuto denní dobu vnikalo trochu světla i do úzkého okýnka jedné cely hlavní věže, kde je netrpělivě očekávali dva vězňové. Toho dne je však světlo, které ozařovalo vlhké zdi, nezajímalo.
Ten starší ležel na bídném loži a jeho vyzáblý obličej zakrýval mohutný šedý plnovous. Propadlý hrudník se pomalu zvedal a klesal a po kůži mu stékaly čůrky studeného potu.
Vedle něho klečel mladík s pravidelnými rysy a dlouhými světlými vlasy. Uchopil starce za ruku a zavzlykal.
"Xere, neodcházej! Ještě nenadešla chvíle velkého odpočinku."
"Kdepak, přišla moje hodinka. Budeš muset vydržet sám. Hlavně nikdy neztrácej naději. Jednoho dne se ti podaří uprchnout a dosedneš na otcovský trůn. Udělal jsem vše, co bylo v mých silách, abych tě na ten úkol připravil."
"Bez tebe nikdy nepřežiju. Tuším, že tě budu brzy následovat."
Starcovy oči, již překryté mázdrou smrti, náhle ožily.

"To ti zakazuji, Ifore. Musíš žít, abys pomstil otce i mě. Mou jedinou útěchou je, že dokončíš velké dílo. Neber mi tu naději."
Trhl sebou a zavřel oči. Dýchal teď skoro nezřetelně.
Ifor bezmocně hleděl, jak přítel, s nímž v cele strávil deset let, umírá. Zamyslel se a zapomněl na čas. Znovu prožíval dětství na otcově hradě.
Král Bur se nikdy nevzpamatoval z náhlé smrti své ženy. Osobně dohlížel na synovu výchovu. Vybral mu ty nejlepší učitele, ale řeči zasvěcenců ho učil sám. Bur byl v přímé linii potomkem Velkého krále, který přišel na Xantu před čtyřmi sty lety.
Krátce po Iforových dvanáctých narozeninách došlo k něčemu, co převrátilo celý jeho život. Na ty hodiny hrůzy mladý muž nikdy nezapomene.
Ten večer přitom začal tak pěkně. Byli sami s otcem a seděli u hořícího krbu. Podobně jako skoro každý den se cvičili v jazyku zasvěcenců.
Vtom se na chodbě ozval jakýsi hluk a otec se šel podívat, co se děje. Hned se však vrátil, byl bledý jako stěna a na tváři měl krvavý šrám.
"Czor mě zradil a otevřel brány Rolovi, který mi přece přísahal věrnost. Jsme ztraceni."
Sundal si z krku přívěsek a podal jej synovi.
"To je znak zasvěcenců. Víc už ti bohužel nemůžu vysvětlit. Uteč tajnou chodbou a vydej se ke králi Faxovi..."
Víc už říct nestačil, protože dveře se rozletěly a do komnaty vpadla horda zbrojnošů. Král Bur se jim postavil s mečem v ruce, ale přesila byla příliš veliká a brzy klesl mrtev k zemi.
Vylekaný Ifor si automaticky strčil přívěsek pod košili.
Hnal se na něj obr se zdviženým mečem. Zavřel oči a očekával smrt.
"Zastav, Czore," přikázal čísi silný hlas.
"Proč ho nesmím zabít, Role? Burův rod by tak vymřel."
"Když to dítě zabiješ, poštveš si proti sobě celé Naxo. Radši ho odvez na můj hrad do Regy. A nemusíš mít obavy, mé žaláře jsou vyhlášené. Bude tam pomalu umírat, vášně v zemi se zklidní a ty si upevníš moc."
Obr spustil ruku s mečem a rozesmál se. "Máš pravdu, Role. Dělej si s ním, co se ti zlíbí. Půjdeme to oslavit."
Dal znamení dvěma zbrojnošům, aby se chopili Ifora.
"Ať žije Czor," zvolal Rol, "nový král Naxa!"
Na cestu do žaláře si Ifor pamatoval jen mlhavě. Vojáci ho vysadili na pezu, což bylo čtyřnohé jízdní zvíře, a jeli celou noc bez jediné zastávky. Když za úsvitu dorazili k hradu v Reze, Ifor byl tak vyčerpaný, že se jen stěží udržel v sedle. Přejeli padací most a zůstali stát před hlavní věží. Zbrojnoši ho stáhli z pezy a hnali po úzkém schodišti do podzemí věže. Zastavili se před mříží, za kterou podřimovali dva žalářníci.
"Vstávat, chlapi!" vykřikl jejich velitel. "Vedeme vám význačného vězně!" A strčil Ifora k ohromených mužům.
"Kam s ním? Všecky cely máme plný."
"Dejte ho k tomu bláznovi a dohlédněte na to, aby vydržel aspoň půl roku."
Starší dozorce, zrůda s mohutnou hlavou, velkým trupem a krátkýma zavalitýma nohama, Ifora popadl a hravě ho zvedl jednou rukou.
"Tudy, mládenče," řekl posměšně. "Račte si prohlídnout svůj nový palác."
Sešli o patro níž a prošli chodbou osvětlenou jedinou čadivou pochodní. Nakonec se zastavili před masivními dveřmi s dvěma ohromnými závorami. Dozorce je odemkl.
"Xere, vedu ti společnost. Jistě budeš mít radost."
Strčil Ifora do cely a zavřel za ním. Chlapec chvíli jen stál a hleděl na hubeného vousatého muže, který při jeho příchodu vstal. Ukrutně se bál. Padla na něj hrůza z celé té noci a rozplakal se. Xer se ani nehnul. Nakonec Ifor padl na zem a usnul. Teprve pak vězeň vstal. Opatrně chlapce přenesl na bídné lože a přikryl ho špinavým hadrem.
***
Když se Ifor probudil, spatřil těsně pod stropem úzký proužek světla. Překvapeně se rozhlédl a rázem si

uvědomil, kde je.
"Jistě máš hlad," řekl Xer a podal mu misku s polévkou, v níž plavalo pár kousků masa.
Ifor se hltavě pustil do jídla. Sice za moc nestálo, ale žaludek si vyžadoval svou daň. Když dojedl, stařec se na něj usmál.
"A teď se můžeme konečně seznámit. Kdo jsi a proč tě sem zavřeli?"
Ifor mu plačky vyprávěl o otcově smrti.
"To jsem si myslel," řekl Xer. "Rol je chytrý, že tě ušetřil, ale zároveň udělal chybu, která bude znamenat jeho konec."
"Kdo jste?" zeptal se Ifor. "A proč máte takové vousy?"
Xer se na něj pobaveně podíval. "Jsem tady už deset let," řekl s povzdechem.
"A proč?"
"Máš právo se to dozvědět. Jsem jedním z posledních zasvěcenců. Král Rol naše bratrstvo zničil a všechny bratry uvěznil. Já jediný ještě žiju."
Ifor vytáhl přívěsek. Byla to destička široká dva palce a dlouhá pět, vyříznutá z jakési neznámé hmoty. Byl na ní nápis neznámým písmem.
Stařec se na přívěsek nadšeně podíval.
"Znak velmistra," zabručel jazykem zasvěcenců. "To je dobře, že se nedostal Czorovi do rukou."
Ifor mu stejným jazykem vysvětlil, jak k němu přišel.
"To je skvělé!" konstatoval potěšené Xer, když zjistil, že Ifor umí jazyk zasvěcenců. "Dávej na ten přívěsek pozor a nikdy se od něj neodlučuj."
"Ale kdo jsou vlastně ti zasvěcenci? Otec mi to nestačil vysvětlit."
"To je dávný příběh, chlapče, sahá čtyři sta let do minulosti. V té době jsme žili skoro jako divá zvěř. Jednoho dne se ukázal jakýsi cizinec. Nikdo neví, kde se tu vzal, ale povídá se, že přišel z hvězd. Byl vysoký, měl světlé vlasy a vládl mimořádnými silami. Král Naxa ho přijal a nabídl mu za ženu svou jedinou dceru. Cizinec ho později vystřídal na trůnu a za jeho vlády země vzkvétala. Pole více rodila, dobytek dával více masa a mléka. Naučil nás těžit kovy a vyrábět ocel. Měl nesmírné znalosti. Založil kolej zasvěcenců a osobně na ní vyučoval. Své žáky pověřil, aby po jeho smrti předávali vědomosti dál. Bohužel pouze svému synovi řekl, jak se dostat k Posvátné hoře a jak vniknout do jeskyně."
"O té jeskyni jsem od otce slyšel," skočil mu Ifor do řeči. "Vchod je na úbočí jednoho kopce uprostřed bažin. Ani on, ani jeho otec se tam ale nedostali."
"Pár mužů se tam kdysi přece jen dostalo. Jeskyně je skoro na vrcholu. Nejsou tam dveře, a přesto do ní nikdo nepronikne, protože narazí na neviditelnou stěnu. Ale poslouchej dál. Zasvěcenci několik generací, vždy pod záštitou dalších králů, pokračovali v díle. Ale časem se králové z neznámých důvodů přestali o zasvěcence zajímat a předávali si pouze jazyk. Zasvěcenci už nevyučovali a jejich počet rychle klesal až do posledních let, kdy jsme se s několika druhy rozhodli, že znovu objevíme vědění našich předků. Král Rol se domníval, že kuju proti němu pikle, a uvěznil mě."
"Co s námi bude?" zeptal se bázlivě Ifor.
"Když jsi spal, přemýšlel jsem. V současné době nemáme naději na útěk. Musíme tedy vyčkat. Možná na tebe Rol zapomene, stejně jako zapomněl na mě. Stává se mu to, spoléhá se, že jeho žalář ho spolehlivě zbaví všech odpůrců. Musíme se tedy snažit tady nějak přežít a já ti předám všechny své skrovné vědomosti. Pokud odtud někdy vyjdeš živý, chci, abys byl připravený na boj, který tě čeká. Představuji si to asi takhle...

2

Míjela léta. Rol na Ifora skutečně zapomněl. Czor si nasadil korunu Naxu a Rola, který mu dopomohl k moci, zahrnoval přízní. Z Ifora zatím vyrostl statný mladík, kterého věznění příliš nezlomilo. Za ten zázrak vděčil dvěma výjimečným okolnostem.
Jednak si ho oblíbil zrůdný žalářník Gyl. Uvězněný chlapec ho kupodivu dojímal a všemožně se mu snažil usnadňovat život. Druhým zázrakem byl Xer, který svého chráněnce ze všech sil vzdělával. Ráno nutil Ifora cvičit, jak to jen velikost cely dovolovala. Než se začal zajímat o učení zasvěcenců, býval

znamenitým šermířem, takže Ifora cvičil v boji s mečem. Zde zase pomohl Gyl, který jim opatřil dva staré rezaté meče. Odpoledne se pak Ifor zdokonaloval v řeči zasvěcenců a v jejich vědění.
Jednou v noci se Xer dlouho převaloval na lůžku a nemohl usnout.
"Co se děje? Proč jsi tak neklidný?" zeptal se Ifor.
"To kvůli tobě, synu. Dneska jsem pochopil, že jsi skutečně potomek pána, který přišel z hvězd. Jiným žákům trvalo věky, než se naučili aspoň trochu z toho, co znám. Tys to vše pochopil desetkrát rychleji. I ve zbrani jsi velice obratný, to nebývá každý. Lituji, že tu nemám ty staré rukopisy. Bylo v nich hodně, čemu jsem nerozuměl, ale ty bys to dnes možná pochopil. Už tě víc nenaučím. Víš tolik co já."
"Jsi příliš skromný, Xere. Budeme se učit dál a zdokonalovat své vědomosti."
V následujících měsících nalezl Ifor zalíbení zejména v šermu a přišel na řadu nových fint.
Xer byl jeho pokroky nadšen. Kéž bych mu nějak mohl umožnit útěk a Xanta dostala skutečného vládce! myslíval si.
***
Venku svítalo. Ifor ještě klečel před Xerem a držel ho za vychladlou ruku. Stařec už dávno odešel do světa velkého odpočinku.
Cvakla špehýrka a mladý muž se otočil.
"Gyle," řekl šeptem, "Xer umřel."
Žalářník jen pokýval velkou hlavou. I on značně zestárl.
"Očekával jsem to už týdny," vzdychl si. "Lituju toho mnohem víc než ty. Chtěl jsem s ním projednat něco, co se týká tebe."
"A co to je, Gyle?"
"Dobře víš, že není v mé moci, abych tě odtud dostal, protože všechny východy jsou ustavičně střeženy. Ale naskytla se příležitost, na kterou jsem čekal celá léta! Před čtyřmi měsíci uvěznili mladého muže, který je ti velice podobný. Jmenoval se Lev a dostal rok za krádež. Pod záminkou, že je drzý a neposlušný, jsem ho zavřel do vedlejší kobky."
"A proč jsi nám o tom neřekl dřív?"
"Nechtěl jsem ti dávat lichou naději. Dnes v noci Lev zemřel. Měl by sis s ním prohodit místo. Za týden vrchnímu dozorci řeknu, že byl potrestán už dost, a ty se tak dostaneš do společné cely ve vyšším patře, kde si počkáš, až Lvovi vyprší trest. Už jen pouhých šest měsíců."
"A to si jeho spoluvězni ničeho nevšimnou?"
"Těžko, on se s nikým příliš nestýkal. Několik týdnů jsem ho sledoval. Když budeš zamlklý a zaražený, nikoho to po pobytu tady nepřekvapí. Řeknou si, že tě to zlomilo."
V Iforovi se probudila bláznivá naděje. "Proč tedy váháš, Gyle?" Stařec smutně potřásl hlavou.
"Dnes ráno jsem se dozvěděl, že Rol bude pořádat hon na počest prince Horiho z království Sylvy."
"Nu a jak to souvisí se mnou?"
"On tímhle způsobem uvolňuje místo v žaláři. Vězně vyvedou za město a Rol jim dá tři sta kroků náskok. Pak se za nimi rozjedou s ypaxy. Ty, které dostihne, rozseká mečem na kusy."
Ifor zavřel na okamžik oči a znovu viděl otcovu smečku ypaxů. Byly to velké šelmy s vynikajícím čichem. Jen málokdo jim unikl.
"Teď upřímně, Gyle. Mám nějakou šanci?"
Stařec s odpovědí otálel. "Už dávno jsem se toho obával. Rol pořádá tento hon každý rok, ale až dodneška toho byly kobky ušetřeny. Loni jsem si spočítal nalezená těla. K mému velkému překvapení se podařilo uniknout každému třetímu."
"Taková příležitost jako teď s tím mrtvým vězněm se jistě nebude hned tak opakovat..."
"To rozhodně ne. Navíc cítím, jak stárnu. Blíží se chvíle velkého odpočinku. Dýchá se mi stále hůř a v plicích mě bolí."
Ifor se zahleděl na Xerovo tělo a rozhodl se.
"V tom případě nemůžu váhat. Přišel jsem už o svého nejlepšího přítele. Kdybys odešel i ty, dlouho nevydržím. To je pak lepší zahynout mečem anebo zuby ypaxa než dál skomírat v téhle kobce."
"Rozhodl ses sám," zabručel Gyl a odemkl těžké dveře. "Pomoz mi se Lvem."
Vešli do sousední cely a Ifor spatřil mladíka, za kterého se měl vydávat. Měl světle hnědé vlasy. Budu si

muset vlasy poprášit, napadlo ho. Popadli s Gylem tělo a položili je vedle Xera.
Když se vrátil do své nové cely, upřímně poděkoval žalářníkovi.
"Díky, Gyle, tohle ti nezapomenu." Potom ho zčistajasna objal.
Starci vytryskly slzy dojetí. Prudce se vymanil z objetí, zavřel dveře a zabručel: "Dobře se připrav. Zítra tě převedu do společné cely."

3

Ránem se rozléhal štěkot ypaxů, které sloužící drželi na vodítku. Na hradním nádvoří čekal hlouček jezdců na pezách. Král Rol, statný padesátník s mohutným trupem a zarudlou tváří, již zdobil nasedly knír, se obrátil ke svému hostu.
"Můj drahý Hori, hon brzy začne. Až vychutnáte jeho rozkoš, jistě přesvědčíte pana otce, aby rovněž pořádal takové kratochvíle."
Hori byl dvacetiletý mladík útlé postavy a plavých vlasů. Představa, že bude pronásledovat a zabíjet bezbranné, se mu sice příčila, ale diplomaticky to nedával najevo. Pouze mírně potřásl hlavou. Jeho otec, pán království Sylva, ho vyslal do Regy, aby se pokusil vylepšit vztahy mezi oběma zeměmi. Rol, a především jeho syn Wil, ustavičně napadali rolníky v pohraničí. Král Fax by se nerad dostal do ozbrojeného střetu se svým sousedem a doufal, že jeho syn vyjedná mír.
"A tady je naše zvěř!" zvolal Wil, který seděl vedle otce na skvostném černém pezovi.
Na nádvoří vyhnali asi čtyřicet vězňů. Pálilo slunce a nešťastníci mhouřili oči.
"Ta havěť není hodná našich mečů," prohlásil Wil, "a radím vám, drahý bratranče, abyste je napichoval jako škodnou." Podal Horimu oštěp s kovovým hrotem.
Zbrojnoši zatím vyvedli vězně před městskou bránu a dali jim příkaz, aby vyrazili po ušlapané cestě k lesu.
"Stát!" zavelel velitel zbrojnošů, vztyčil se v třmenech a ohlédl se k hradu.
Tam Rol dal znamení jednomu sluhovi a ten zamával praporem. Už odvazovali ypaxy.
"Uhánějte!" křikl velitel na vězně. "A snažte se nás aspoň trochu pobavit."
Nešťastníci se rozběhli. Brzy se utvořily dvě skupiny, zdatnější vpředu a ti slabší vzadu. První skupina dobíhala k lesu a už za sebou slyšela výkřiky bolesti. Ypaxové dohnali ty pomalejší a trhali je. Jezdci vězně doráželi oštěpy.
Ifor se díky Xerovu výcviku snadno probojoval do první skupiny. Uvědomoval si, že ho čeká dlouhý běh, a proto se nijak nedral do čela. Ohlédl se a zjistil, že pronásledovatelé se baví zabíjením těch pomalejších a že jsou od nich ještě daleko.
Uběhla hodina a situace se příliš nezměnila. Vězňové nyní běželi po stezce vinoucí se podrostem. Ve tváři se jim již zračila únava a byli zbroceni potem.
Tři se opožďovali. Jeden z nich už stěží popadal dech, seběhl ze stezky a chtěl se ukrýt v křovinách. Podcenil však znamenitý čich ypaxů. Jedno zvíře se náhle zastavilo, zavětřilo a odloučilo se od ostatních. Wil jel za ním a křičel: "Tamhle se jeden schovává!"
Rozjel se klusem do lesa a za ním dva zbrojnoši. Za deset minut se opět přidal k otci a Horimu a oštěp měl celý od krve.
Stezka začala stoupat mezi balvany a stromů ubývalo.
Pronásledování trvalo už skoro tři hodiny a naživu zbývalo pouhých deset vězňů. Ifor běžel dál, ale zmocňovala se ho stále větší nejistota. Nikdy svým pronásledovatelům neunikne. Další vězeň právě podlehl s děsivým řevem.
Ifor klusal v čele a za ním mladá hnědovláska. Soustředil se, aby udržel rytmus. Měli teď značný náskok před ostatními.
Za čtvrt hodiny byli už jediní a většina lovců zůstala zřejmě daleko za nimi. Vtom jim cestu zahradila skála.
"Dál se už nedostaneme," zasténala dívka.
"Právě naopak. Přelezeme ji a nemůžou za námi ani ypaxové, ani jezdci."
Podařilo se mu vylézt do dvou sáhů. Mladá žena bohužel ztratila váháním několik drahocenných sekund.

Když se konečně rozhodla ho napodobit, bylo pozdě. Doběhl ji ypax a chňapl ji za kotník. Hnědovláska se bolestí pustila, dopadla na zem a vykřikla.
Ifor se otočil. Rozum mu radil, aby pokračoval, ale nedokázal dívku opustit. Seskočil, popadl ypaxa za ocas, roztočil si ho nad hlavou a rozbil mu hlavu o skálu.
"Vstávej!" křikl na zděšenou dívku. "Pomůžu ti nahoru!" A zvedl ji.
Zachytila se výstupku a vytahovala se výš. Vtom k nim dojel jakýsi jezdec. Spatřil mrtvolu ypaxa a muže přitisknutého ke skále.
"Bídáku!" zařval. "Tys sáhl na ypaxa! Za to tvrdě zaplatíš!"
Rozmáchl se oštěpem.
Ifor se ještě stačil otočit. Na útěk již nebyl čas. Dívka byla tři sáhy nad ním.
Prudce uskočil a vyhnul se oštěpu. Popadl jezdce oběma rukama a vší silou ho stáhl dolů. Překvapený jezdec přistál v prachu. Pád mu však nijak neublížil a hned vstal. Ifor sebral oštěp. Muž tasil meč a vrhl se na něj.
"Chcípni, chrapoune!"
Byla to jeho poslední slova. Ifor útok odrazil a zaútočil. Tak ho to učil Xer. Muž se skácel s probodnutou hrudí. V očích měl údiv. Nikdy by ho nenapadlo, že by se štvaná zvěř mohla bránit.
Ifora nenadálé vítězství rovněž překvapilo, ale neztratil ani okamžik. Sebral meč a rozběhl se k pezovi, který kousek poodběhl. Pozdě.
Dojížděli k nim dva muži s dalšími ypaxy. Vyděšený peza se dal na útěk, čímž Ifor ztratil poslední šanci. Sevřel meč v pravici a ustupoval ke skalám. Byla tam menší plošinka mezi dvěma balvany. Najednou na něj mohli zaútočit pouze dva a nikdo ho nemohl ohrozit zezadu. Osud ho odsoudil k smrti, ale on svou kůži prodá draze! Nenechá se skolit jako nějaké ubohé zvíře!
Už se na něj hnali dva ypaxové. První vyskočil na plošinu. Ifor ho propíchl a sténající šelma spadla na zem. Druhý ypax se už přibližoval pomaleji a upřeně hleděl na svou kořist.
Ifor ho nechal přijít blíž a potom mu rozpoltil lebku. Tři jezdci se však mezitím dostali na jeho úroveň. Když pohlédli na bojiště, na okamžik se údivem zastavili. Tři mrtví ypaxové a jeden umírající lovec - ten vandrák se jim snad vysmívá!
"Hnusný červe, tohle si odskáčeš!"
Sklouzli dolů ze sedel a s meči v rukou se blížili k Iforovi. Průchod byl příliš úzký, takže dostat se k němu mohli pouze dva. Byli si tak jisti svou převahou, že rovnou zaútočili.
První potyčka byla krátká a krutá. Jeden "lovec" to odnesl proklatou paži, upustil meč a s klením ustoupil. Ifor nemarnil čas a zaútočil na druhého. Protivník brzy skončil s třemi palci oceli v hrudi. Vše se udalo během několika vteřin a v Iforovi se probudila zoufalá naděje. Kdyby se mu podařilo zbavit se i posledního protivníka, třeba přece jen nakonec unikne!
Jeho naděje však neměla dlouhého trvání, protože na místo dorazila větší skupina v čele s králem Rolem. Po jeho boku jel jeho syn a mladý Hori, který jediný neměl zakrvácený oštěp.
"Co se tady děje?" chtěl vědět král.
"Jeden z těch lotrů přestal utíkat a obrátil se proti nám. Jen se podívejte, Veličenstvo, zabil vám tři ypaxy a zranil tři lidi. Ale já mu dám co proto!"
Muž se vrhl na Ifora. Velice dobře si však uvědomoval, jak dopadli jeho předchůdci, a dával si pozor. Provedl několik výpadů, kryl se, zaútočil, ale k svému velkému překvapení byl odražen a jen taktak se stačil vyhnout ráně do hrudi. Přestal se ovládat a zaútočil prudčeji, sekal mečem hlava nehlava, ale Ifor každý jeho útok odrazil. Pak dostal děsivou ránu do paže. Meč mu vyletěl z ruky a dopadl do trávy deset kroků od něj.
Ozvaly se výkřiky překvapení. Hori se naklonil k Rolovi.
"Dejte mu, prosím, milost, Veličenstvo, a darujte mi jeho život. Vezmu ho s sebou a vy se ho tak zbavíte."
Král chtěl odmítnout, ale syn mu pošeptal: "Vyhovte mu, otče. Vždycky můžeme na toho mizeru svést nehodu, která prince brzy postihne."
Králi se krátce zablesklo v očích.
"Budiž, drahý Hori, ale dávejte si pozor, tihle banditi jsou horší než ypaxové."

Mladý princ přistoupil k Iforovi.
"Kdo jsi a co tady děláš?"
Ifor z opatrnosti odpověděl, že se jmenuje Lev a že byl odsouzen na rok vězení, protože si chtěl vypůjčit měšec jednoho měšťana.
"Já jsem princ ze Sylvy a král Rol ti dal milost. Budeš mi věrně sloužit?"
"Dávám vám své slovo," odvětil Ifor a pozdravil jej mečem.
"Dobrá. Naskoč si na pezu a jeď za mnou."
Hori se vrátil k Rolovi, který ukončil lov a pozval všechny zúčastněné na hostinu.
Všichni se rozjeli za králem. Ifor stále ještě nemohl uvěřit tomu, že přežil. Zastrčil si meč za provaz, který mu sloužil namísto opasku, a vyhoupl se na pezu. Neměl chuť zůstávat ve společnosti lovců, kteří teď sbírali raněné, jež zasáhl jeho meč, a rozjel se klusem za Horim. Umínil si, že se od něho nevzdálí ani na krok.

4

Vzrušení z honu pominulo a Wil teď jel vedle Horiho. Zdálo se, že má znamenitou náladu, a ustavičně něco vykládal. Princ ze Sylvy mu zdvořile odpovídal. Když dojeli na rozcestí, Wil se zastavil.
"Necháme otce a váš doprovod jet přímo na hrad. Pokud nejste příliš unaven, rád bych vám v tom našem krásném lese ukázal jednu zajímavou věc."
Hori souhlasil a rozjel se za Wilem, následován šesti jezdci, zatímco hlavní skupina, která si změny jejich trasy ani nevšimla, pokračovala dál v cestě.
Po deseti minutách jízdy se Wil zastavil na jedné mýtině a seskočil ze sedla. Ostatní jezdci ho napodobili. Došel k mohutnému dubu.
"Co jste mi to chtěl ukázat?" zeptal se znepokojený Hori.
Wil tasil meč a ukázal na místo porostlé mechem.
"Pouze tohle místo," řekl posměšně, "protože tady skonáš."
Hori zbledl jako stěna. Otočil se k doprovodu, doufaje, že u něho najde pomoc, ale vzápětí mu došlo, že padl do smrtelné pasti. Blížilo se k němu šest mužů s meči v ruce.
Princ ze Sylvy se jim snažil statečně čelit. Rovněž tasil a opřel se o dub.
"Přesně tak to má být!" zasmál se Wil. "Správný princ má zemřít s mečem v ruce!"
"Až se můj otec o této podlosti dozví, pomstí mě!" křikl Hori.
Wil se jen ušklíbl. "A my mu řekneme, že došlo k politováníhodné nehodě. Bude nám muset věřit, protože na to, aby nám vyhlásil válku, nemá. Až se tě zbavím, tak si vezmu tvoji sestru a spojím obě země. Ale dost řečí. Připrav se na smrt!"
Muži se k Horimu zvolna blížili. Hori pohlédl doleva, pak doprava, ale všude viděl jen nepřátelské tváře. Jeho vrahové byli od něj sotva šest kroků, když zaduněla kopyta a na mýtinu se vřítil otrhaný jezdec.
Ifor sice jel v čele houfu, ale všiml si, že princ ze Sylvy se odpojil, a usoudil, že by ho měl následovat. Bleskově ohodnotil situaci, popohnal pezu a srazil dva útočníky. Pak sám seskočil na zem a postavil se s mečem v ruce vedle Horiho.
Wil si v první chvíli myslel, že Horiho přece jen následovali jeho lidé. Pak pochopil, že jde o jediného muže.
"Toho trhaná nám seslala přímo nebesa!" zvolal. "Řekneme, že to on napadl prince. Zabte je oba!"
Útočníci se vzpamatovali a znovu utvořili půlkruh. Prudce zaútočili a mýtinou se neslo řinčení mečů. Navzdory veškerému očekávání dvojice první útok odrazila. Ifor nešetřil svými silami a útočníci měli pocit, že je prostě všude. Zatím se musel ustavičně bránit, takže neměl možnost pořádně zaútočit.
Konečně se Wilovi zbrojnoši stáhli, aby si trochu odpočinuli. Dva z nich byli zraněni sice lehce, ale přesto je to vyřadilo z dalšího boje.
Wil jim nadával. Minuty ubíhaly a on měl strach, že si princův doprovod všimne nepřítomnosti svého pána a pojede ho hledat. Ti dva přitom dělají takový hluk, že je bez potíží najdou. Bleskurychle se rozhodl a křikl na Ifora:
"Proti tobě nic nemáme. Uteč, dokud můžeš, a nepleť se do našich záležitostí. Jinak tě zabijeme!"

"Má pravdu," řekl Hori. "Proti sedmi mužům nemáme šanci. Ujížděj na otcův hrad a řekni mu, jak zemřel jeho syn."
Ifor se smutně usmál. "To neudělám. Před necelými dvěma hodinami jste mi zachránil život. To si myslíte, že jsem tak nevděčný? Dokud mi zbývá kapka krve v žilách, budu chránit váš život."
"Tvá oběť je šlechetná, ale zbytečná. Podívej, už proti nám nastupují."
"Naší jedinou nadějí je zabít Wila," pravil Ifor. "Pak ti jeho mizerové utečou."
"To půjde těžko, schovává se za nimi."
"V tom případě se pokusím o výpad..."
Víc říct nestačil, protože muži se opět dali do boje. Ifor vší silou udeřil na útočníka, který stál přímo před ním. Muž byl jeho náhlým útokem tak překvapený, že nestačil výpad odrazit a skácel se k zemi s proklatým hrdlem. Ifor se okamžitě vrhl na dalšího. Vyhnul se jeho výpadu na břicho, byl však příliš blízko, než aby se mohl pořádně rozmáchnout, a omráčil ho proto rukojetí.
Konečně se probojoval k Wilovi. "Otče, než přijde na řadu Rol, přijmi zatím jeho syna," zabručel a sekl. Princ z Regy jeho útok odrazil. Očividně ho nudilo, že se bije s takovou pakáží. On, nejlepší šermíř v zemi!
Za tři minuty mu kleslo sebevědomí. Ten vandrák zacházel se zbraní až neuvěřitelně dobře a dvakrát ho málem dostal. Celý zpocený a udýchaný vykřikl: "Všichni ke mně. Pomozte mi!"
Dva ze čtyř hrdlořezů, kteří doráželi na Horiho, se otočili. Uvědomili si, že jejich pán má potíže, a běželi mu na pomoc. V té chvíli s hrůzou spatřili, jak se meč noří do Wilova těla. Princ se skácel mrtvý k zemi. Oba se zděšeně zastavili. Ifor si jich nevšímal a přispěchal na pomoc Horimu. Napadl zbývající dva lotry zezadu a ti ani nevěděli, jak odešli na onen svět.
Byl nejvyšší čas, protože rozedraný a zakrvácený Hori bojoval už v pokleku a bránil se velice chabě. Ifor mu pomohl na nohy.
"Jste raněný, pane?"
"To nic není. Ale dávej si pozor, jsou tu ještě dva," ukázal na muže, kteří stáli nad mrtvolou svého pána.
Ifor se rozesmál. Už podruhé se mu toho dne vyhnula smrt. Připadal si neporazitelný.
"Nebojte se, já se o ně postarám."
Zvolna k nim mířil a švihal mečem jako prutem. Muži na něj očarovaně hleděli, očividně váhali mezi touhou pomstít svého pána a strachem, který v nich vězeň vzbuzoval. Pět ležících těl svědčilo o síle jeho paže. Na nějaké filozofování však neměli příliš času. Ifor zaútočil. Jeden se skácel s ranou pod klíční kostí. Druhý odhodil meč a vzal do zaječích.
Bylo po boji. Na Ifora teď dopadla tíha celého dne, až zavrávoral. Věděl však, že na odpočinek nemá ještě právo. Stiskl zuby, zburcoval veškerou svou vůli a došel k princi ze Sylvy, který seděl opřený o dub.
Opatrně mu rozepnul zakrvácený kabátec. Dlouhý šrám přetínal celou princovu hruď. Ifor mu utrhl kus košile a ránu očistil.
"Není to příliš hluboké, pane. Budete moci pokračovat v cestě?"
"Doufám, že ano, příteli."
Pezové se pokojně pásli opodál a čekali, až jejich páni zanechají pošetilých půtek.
Ifor vzal dva za uzdu.
"Do sedla, pane, musíme co nejrychleji pryč. Až Rol zjistí, že past, kterou vám jeho syn připravil, se obrátila proti němu, rozběsní se a pošle za námi všechny své lidi. V bezpečí budete až u vás na hradě."
Hori si to uvědomoval také a rychle se vyhoupl na pezu.
Ifor pohlédl na zapadající slunce. "Pokud si dobře vzpomínám, pak bychom měli jet na západ."
Rozjeli se cvalem a jeli až do tmy. Teprve pak se zastavili, aby si zvířat mohla odpočinout. Hustý les vystřídala planina porostlá keři. Ifor vybral vhodné houští, zajeli do něj, uvázali pezy a natáhli se na zem.
Ifora bolel každý sval. Xer ho sice cvičil co nejtvrději, ale jízda na pezovi na programu pochopitelně nebyla. Hodinu odpočívali a čekali, až vyjdou oba měsíce.
Potom se Ifor zvedl. "Měli bychom jet, pane," řekl.
"A co kdybychom počkali do rozednění? Nikdo nás neuvidí a já potřebuji nabrat sil."
"To bohužel nejde, pane. Ráno už budou hlídat hranici. Musíme ji přejet ještě dnes v noci a vyhnout se

všem vesnicím."
"Jak ale pojedeme potmě?"
"Am a Mo nám posvítí," řekl Ifor a ukázal na dva měsíce.
"To je hloupost, tak leda zabloudíme a budeme jezdit pořád dokola."
"A hvězdy nám ukážou správný směr," dodal Ifor.
"To je nesmysl! Vždyť obíhají kolem Xanty..."
"Nikoli všechny, pane. Musíte umět číst na nebesích."
Hori na něj překvapeně pohlédl.
"Odkud to víš?"
Ifor si skousl ret, nechtěl mluvit o tajemství zasvěcenců. Jednou z jejich znalostí byla totiž znalost astronomie.
"Ztrácíme jen vzácný čas, pane," vyhnul se odpovědi. "Vstaňte, prosím."
"Ještě bych si rád odpočinul, ta rána mě vážně bolí. A nezapomeň, že jsi mi slíbil poslušnost," dodal Hori a domníval se, že prosadí svou.
Ifor zavrtěl hlavou.
"Nikoli, pane, přísahal jsem, že vám budu sloužit. A nejlépe vám posloužím, když vás přinutím k další cestě. I kdybych vás na toho pezu měl dostat násilím."
Princ se zakabonil, ale pak se rozesmál.
"No tohle! Příteli, jsi až příliš upřímný a už dlouho se mnou nikdo takhle nemluvil. Nicméně máš asi pravdu. Vzhůru na cestu!"
Na tu noc zbyly Horimu jen zmatené vzpomínky. Měl pocit, že jejich putování nikdy neskončí. Byl tak vyčerpaný, že občas usnul v sedle, a nebýt Ifora, jistě by spadl.
Hodinu před svítáním museli přece jen zastavit. Ztrhaná zvířata už postupovala jen krokem. Hori sklouzl z pezy na zem a okamžitě usnul.
Ifor si lehnout nemohl, protože kdyby usnul, vzbudil by se až za několik hodin. Přecházel sem a tam, potom si sedl a opřel se o strom. Podle postavení měsíců mělo už brzy svítat.
Vzpomínal na události uplynulého dne. Při vzpomínce na onu hnědovlásku se usmál. Aspoň jí se snad podařilo uniknout... Překvapilo ho, jak snadno zvítězil. Nikdy by nevěřil, že se mu od Xera dostalo tak skvělého výcviku...
Konečně začalo svítat. Kam až oko dohlédlo, všude se táhly planiny a na nich tu a tam obdělávané pole. V dáli viděl jakousi vesničku.
Přistoupil k pezům a vytřel jim srst travou. Zvířata, pověstná svou odolností, se již zotavila a zdálo se, že mohou pokračovat v cestě.
"Vstávejte, pane, musíme jet."
Hori se neochotně zvedl.
"Znáte tu vesnici?" zeptal se Ifor. "Řekl bych, že už jsme ve vašem království."
Princ si protřel oči a vyhrkl: "Jsme zachráněni! Tou vsí jsme projížděli. Hranice je půl míle odtud. Zajedeme do vsi, najíme se a napijeme. Blahopřeju ti! Nevěřil bych, že je možné se ve tmě orientovat."
"Jsme ještě příliš blízko hranice, pane," zchladil jeho nadšení Ifor. "Rol se jistě nezastaví, hranici překročí a bude se ve vsi vyptávat. V bezpečí budeme až za hradbami vašeho hradu."
Hori neochotně uznal, že má Ifor pravdu. Ukázal na obzor a řekl: "V tom případě musíme jet tímto směrem."
Ujeli tři míle bez jakýchkoli zvláštních událostí. Konečně se na obzoru ukázala skála a na ní hrad. Pohled na něj povzbudil prince a ten pobídl pezu.
Když dojeli k padacímu mostu, bylo k polednímu. Ifor se držel v sedle už jen silou vůle. Hori na tom nebyl o moc lépe, ale blížící se konec cesty ho vzpružil.
"Můžu vám něco poradit, pane?" řekl Ifor. "Váš nečekaný návrat jistě vzbudí značnou zvědavost. Domnívám se, že bude rozumnější, když si nejdřív promluvíte o samotě s otcem. Mě představte jako nějakého tuláka, který vám cestou pomáhal."
Když stráže konečně poznaly svého prince, spustily most a Ifor s Horim vjeli na hlavní nádvoří. Ze všech stran se k nim seběhli muži a ženy. Ifor se chvíli na ten zmatek díval, potom se mu udělaly mžitky před

očima, vše se roztočilo a měl pocit, že padá do bezedné studny...

5

Někdo popadl Ifora za rameno a zatřásl s ním. Zavrčel a pokoušel se převrátit na bok.
"Vstávat!" nařídil mu autoritativní ženský hlas.
Nakonec přece jen otevřel oči a překvapeně se rozhlédl. Byl v jakémsi světlém pokoji s klenutým stropem, ležel na opravdové posteli a byl přikrytý kožešinou.
Posadil se a spatřil osobu, která jej vytrhla z hlubokého spánku. Byla to statná matrona v dlouhých černých šatech.
"Jak jsem se sem dostal?"
"To jsem si oddechla! Už jsem myslela, že jsi němý," řekla žena. "Když jsi včera omdlel jak nějaká slečinka, princ Hori mi nařídil, abych na tebe dohlídla."
"Včera?" podivil se.
"Ovšem, spíš už skoro celý den. Na, vypij ten vývar, jistě máš hlad." Podala mu misku.
Ifor se neupejpal a lačně vývar vypil.
"Tak dobrou polívku jsem už léta neměl," liboval si.
"Jsem ráda, že ti chutnala," zavrčela žena. "Tu jsem vařila já. Jmenuju se Béra, a když nemám na starosti takové třasořitky, jako jsi ty, starám se o princeznu Varu." Usmála se. "A teď hybaj z postele!"
Hori už chtěl odhodit kožešinu, ale včas si všiml, že na stolečku vedle postele leží jeho cáry.
"Jsem nahý," namítl.
"No a co! To si myslíš, že jsem ještě neviděla nahatýho chlapa? A v mým věku už na ty vaše směšnosti nejsem."
Ifor nakonec vstal.
Béra potřásla hlavou a zabručela: "Byl by z tebe docela hezkej kluk. Ale měla jsem pravdu. Potřebuješ koupel jako pes drbání. Pojď."
Pochopil, že nějaké odmlouvání nemá smysl, a následoval princezninu chůvu do vedlejší místnosti, kde ho čekala velká káď vyložená plátnem a plná horké vody.
"Vlez si tam a nech to na mně." Všimla si přívěsku. "To je zvláštní šperk. Radši si ho sundej."
"Je to talisman, který nikdy nesundávám," odvětil.
Béra už nenaléhala, popadla kartáč a začala ho drbat.
"Myslím, že by to pro dnešek stačilo," prohlásila za půl hodiny, "ale ještě tě ostříhám a oholím."
Když skončila, podala mu ručník. "Utři se a já ti přinesu šaty."
Vrátila se s plnýma rukama. Připravila mu lněnou košili, krátké skládané kalhoty a kabátec z jemné kůže. Ukázala na vysoké boty a poznamenala: "Doufám, že ti budou."
"Padnou mi jako ulité!" liboval si Ifor a dupl si. "Takhle dobře jsem se v životě necítil."
Ještě mu podala kožený opasek s mečem. "To je dar prince Horiho. Prý si zasloužíš ho nosit."
Ifor si zbraň nadšeně prohlížel. Byla to skutečně dobrá a skvostná zbraň.
"Nechtěl mi říct, kde přišel k tomu šrámu," řekla pojednou Béra. "Ale prý ti vděčí za život. Je-li tomu skutečně tak, pak ti děkuju."
"Jsou tajemství, o kterých je lépe nemluvit," odpověděl Ifor. "Postarejte se, aby se mu to zranění zhojilo. Rána mi nepřipadala příliš hluboká."
Béra se zastyděla, že dala najevo své city k Horimu, a hbitě odsekla: "Na tvoje rady jsem tak čekala. Pospěš si, král tě už čeká."
Na chodbě málem vrazili do Horiho, který vycházel ze sousední komnaty. Dlouze se na Ifora zahleděl.
"Příteli, já tě málem nepoznal! Vypadáš skvěle. Domníval jsem se, že jsi mnohem starší. Pojď, chci tě představit otci."
"Měl byste zůstat ležet, jinak se vám rána zase otevře," vyjela na něj chůva.
"Cítím se skvěle, Béro. Jenom mi to ještě večer převážeš," zasmál se Hori a dodal k Iforovi: "Neboj se jí, chová se jako čarodějnice, ale ve skutečnosti má zlaté srdce."
Béra začala něco popuzeně brblat, ale princ si jí už nevšímal a táhl Ifora chodbou. Došli ke dveřím, před

nimiž stál strážný. Když spatřil Horiho, postavil se do pozoru.
"A jsme tady," řekl Hori a otevřel těžké dveře.
Ve vysokém křesle vyloženém kožešinou seděl král Fax. Před sebou měl stůl plný lejster. Byl štíhlý, měl šedivé vlasy a skoro bílou bradku. Tvářil se přísně.
Po jeho pravici seděla dívka. Ifora její půvab hned okouzlil. Dlouhé světlé vlasy spletené do těžkého copu jí zářily jako svatozář.
Hluboko se před Faxem uklonil a nespouštěl přitom oči z princezny. Když od ní konečně odvrátil zrak, všiml si, že král na něj překvapeně hledí.
"Přistup blíž," řekl Fax. "Syn mi vyprávěl o nebezpečích, kterými jste prošli, a vychvaloval tě, jak jsi věrný a statečný. Jmenuješ se Lev a byl jsi prý za pokus o krádež uvězněn na hradě v Řeze."
Ifor chtěl z opatrnosti přikývnout, ale vadilo mu, že krásná dívka se na něj dívá poněkud opovržlivě.
"To jsem Rolovi skutečně řekl, ale není to pravda. Abych se dostal na svobodu, vyměnil jsem si místo s jedním mrtvým vězněm. Ve skutečnosti se jmenuji Ifor a byl jsem v žaláři deset let."
Fax sebou trhl a na čele se mu ukázala hluboká vráska.
"Jaký zločin mohlo spáchat dvanáctileté dítě, že je odsoudili na tak dlouhou dobu?"
Mladík se smutně usmál. "Někdy stačí být synem svého otce."
Hori se konečně vzpamatoval z překvapení. "Já věděl, že takhle by se obyčejný zloděj nikdy nechoval. Kdo je tvůj otec?"
Ifor zavrtěl hlavou. "Některá jména nelze vyslovit, neboť jsou zalita krví. Snad později, až starou krev smyje krev nová..."
Fax se zamyslel a řečí zasvěcenců tiše řekl: "Cítím, že mluvíš pravdu..."
"Jestliže jste uhodl jméno mého otce, nechte si je prosím pro sebe. Czor se o mně ještě nesmí dozvědět. Navíc by to vtáhlo vaše království do války."
"Vidím, že jsi stejně moudrý jako statečný. Nemusíš mít obavy, budu mlčet."
"Jakým jazykem to mluvíte?" podivil se Hori.
"To je řeč, které jsem se naučil kdysi v horách," odpověděl mu Fax a zasnil se.
Znovu prožíval mládí s princem Burem, jehož otec je zasvětil do některých tajemství. Kdyby se nemusel rychle ujmout vlády nad Sylvou, jistě by toho věděl stejně tolik jako Iforův otec.
Zavládlo dlouhé ticho, které nakonec přerušila princezna.
"Ať už jsi kdokoli, děkuji ti za to, že jsi nám přivedl nazpátek mého neopatrného bratra, sice trochu pochroumaného, ale živého."
Hori se dopálil. "Moc rád bych viděl tvůj zadek, Varo, kdybys seděla celý den na pezovi. Ještě teď bys ležela na břiše a Béra by ti musela dávat obklady."
Když si to Ifor představil, musel se usmát. Princezně jeho úsměv neunikl a z rozpaků se na bratra osopila: "Vyprošuji si, abys mě urážel před neznámými lidmi, kteří navíc právě vyšli z vězení."
Král přerušil rodící se hádku.
"Rozhodl jsem se takto, Ifore. Můžeš zůstat na Sylvě, jak dlouho chceš. Všem řekneme, že jsi přijel z dalekých krajin za horami. Cestou tě přepadli lupiči a můj syn tě našel nedaleko hradu. Tím se vysvětlí, proč jste oba vypadali tak zuboženě. Doporučil mi tě jeden starý přítel. Budete v mých službách jako baron Wax," přešel na vykání. "Tak se jmenuje zboží, které vám tímto dávám v léno."
"Takovou čest prokazovat nějakému vandrákovi, který nemá ani jméno," ozvala se opovržlivě Vara. "Je vidět, že si života mého bratra skutečně vážíš."
Krále jindy jedovaté dceřiny poznámky bavily, ale tentokrát k jejímu překvapení suše odtušil: "Má dcero, jsi hloupá ženská. Kdyby mi bůh dopřál ještě třetí dítě, přál bych si, aby to byl syn jako Ifor. Prosím tě tedy, aby ses k baronu Waxovi chovala s patřičnou úctou."
Ifor chtěl králi poděkovat, ale ten ho zarazil. "Jděte radši s mou dcerou, uvidíte, že dokáže být i milá, musí se jen trochu snažit."
Jakmile vyšli z komnaty, dívka se ho s bezelstnou tváří zeptala: "Že bychom si nejdřív vyjeli?"
"Milost, princezno, obávám se, že pár dní nebudu schopen jezdit. Dopřejte mým kostem trochu odpočinku."
Hori sestře navrhl: "A co kdybys našeho hosta provedla nejdřív po hradě?"

Prošli řadou komnat a nakonec navštívili knihovnu. Nahrblý vráscitý stařec se tam skláněl nad nějakým svazkem. Když mladí lidé vstoupili, vzhlédl.
"Představuji ti Rilika," řekl Hori. "Býval to náš učitel a vládne všem těmto zaprášeným spisům."
"Doufal jsem, že ve vás vzbudím lásku k poznání," odpověděl stařec. "Kdybyste si v těchto spisech četli častěji, nepadal by na ně tolik prach."
Ifor se okouzleně rozhlížel a vtom mu zrak padl na jednu knihu. Byla napsána v jazyce zasvěcenců.
"To je výjimečný rukopis," řekl Rilic, když si všiml Iforova zájmu. "Před dávnými lety ho náš král přivezl z Naxa. Už několikrát jsem ho studoval, ale dosud se mi nepodařilo proniknout do všech jeho tajemství."
Vara se tvářila značně netrpělivě.
"Kdyby vám to nevadilo, rád bych si sem přišel něco přečíst," řekl Ifor.
"Větší radost byste mi udělat nemohl," odpověděl stařec. "Když vidím, jak někdo listuje knihou, mám pocit, že kniha ožívá."
"Takže vy umíte i číst," poznamenala Vara. "Nikdy bych nevěřila, jak vězení může člověka zušlechtit."
"Dejme tomu, že jsem se tam setkal s výjimečným člověkem," zabručel Ifor.
Potom vešli do zbrojnice. Několik mladíků se tam cvičilo v šermu.
"Představuji vám nejlepšího šermíře v celé Sylvě," řekl jim Hori.
"Můj bratr rád přehání," neodpustila si Vara.
Přistoupil k nim mohutný svalnatý chlapík. Okouzleně se na princeznu zahleděl a bylo na něm vidět, že je do ní zamilovaný jako skoro všichni muži na hradě. Lehce pokývl hlavou a řekl Iforovi:
"Barone, rád bych měl tu čest a utkal se s vámi jako první."
Iforovi nezbývalo než výzvu přijmout a chopit se zbraně, kterou mu podali. Byl to cvičný meč s tupým břitem a s kuličkou na hrotě. Pozdravil se se soupeřem a postavil se do střehu.
"Do toho, Xile," povzbuzovala Vara svalovce. Ifor se zpočátku jen opatrně bránil a zkoušel soupeře. Xil měl silný úder, na takového obra chvílemi až nečekaně rychlý, ale chyběl mu styl. Po chvíli Ifor usoudil, že nastal vhodný čas, a přešel do útoku. Udělal výpad a zasáhl Xila přímo do hrudi. Sál vykřikl překvapením.
A tak se Ifor musel postupně utkat se všemi přítomnými mladíky.
Když po nádherném výpadu zasáhl i posledního protivníka, Vara zvolala: "Jste skutečně dobrý šermíř, ale myslím, že náš mistr by vás mohl ještě ledačemu naučit."
Mistr byl padesátník s tváří zjizvenou četnými souboji. Na princeznina slova se nepříliš radostně zašklebil, neboť novopečeného barona sledoval velice pozorně a překvapila ho jeho obratnost. Nesměl však ztratit tvář, a proto se postavil do střehu.
Stejně jako v předešlých soubojích Ifor nejdříve pouze odrážel výpady. Mistr měl pevnou ruku, ale byl překvapivě pomalý.
Ve chvíli, kdy se Ifor chystal k výpadu, aby souboj ukončil, uvědomil si, že je na nejlepší cestě udělat chybu. Mistra nesmí ponížit před žáky! Trochu polevil a dal protivníkovi příležitost se krýt. Tak to nějakou chvíli pokračovalo a Ifor nikdy nedotáhl výpad do konce.
Předstíral, jak moc je udýchaný, ustoupil a sklonil zbraň.
"Vzdávám se!"
Mistra nečekané vítězství zmátlo. Upřeně se na Ifora zahleděl a potěšeně se usmál. "Tak nadaného šermíře jsem ještě nepotkal," prohlásil. "Kdo byl vaším mistrem?"
"Jeden vysloužilý voják," odpověděl vyhýbavě Ifor. "Bylo by mi ctí, kdybyste mě nyní učil vy."
Mistr přikývl, i když věděl, že tohoto mladíka nemůže už ničemu naučit.
"Pravý bojovník se nikdy nevzdává," prohlásila povýšeně Vara.
Král, který mezitím vešel tiše do sálu, viděl poslední fázi souboje. Neušlo mu, že jeho chráněnec soupeře šetří. Když slyšel dceřina slova, napomenul ji: "Nějak jsi se dneska špatně vyspala, Varo. Měla bys vědět, že opravdová moudrost bývá často nepochopena. Ale nyní máš nejvyšší čas, aby ses připravila na večerní hodokvas."

6

Jednoho rána o pár dní později vešel Hori do Iforovy komnaty.
"Vstávej, příteli, myslím, že bys měl konečně poznat své panství. Navíc je čas vybírat důchody. Krapet zlata v kapse není nikdy na závadu. I sestra by s tebou ráda jela."
"A přitom nešetří jedem."
Hori se rozesmál. "Ona tím jenom zakrývá rozpaky. Rozhodně jí nejsi lhostejný."
Ifor byl na Sylvě už víc než týden. Často se projížděl na pezovi, aby se zdokonalil v jezdeckém umění, a využíval každičké volné chvíle k návštěvě knihovny. Bohužel v ní ustavičně vysedával Rilic, takže se nemohl podívat do jediného spisu, o který měl skutečně zájem. Ale aspoň si rozšířil všeobecné znalosti.
Na hradním nádvoří už netrpělivě přešlapovali tři pezové. Konečně se dostavila Vara. Ifor jí pomohl do sedla. Jeli příjemně zvlněnou krajinou, v níž se střídaly pastviny, pole a lesy. K polednímu dorazili k menší osadě.
"Tak to je Wax," řekla Vara. "Navštívíme starostu Cola a ten vám předá váš důchod."
Vjeli na dvůr statku, který byl o něco větší než ostatní. Tam je už čekala skupinka vesničanů.
Vystoupil z ní statný muž s prošedivělými vlasy a uklonil se.
"Vítejte na svém zboží, pane." A hned je zavedl dovnitř k prostřenému stolu. "Račte přijmout skrovné pohoštění." Cestou jim vyhládlo a s chutí se pustili do jídla. Ifor si však všiml chudoby, vyzáblých tváří vesničanů a hubených děcek, která se protlačila do světnice. Plavovlasá holčička z něj nespouštěla oči, v té hubené tvářičce mu připadaly nesmírně veliké.
Když dojedli, Col vytáhl váček a vysypal na stůl zlaté mince.
"Podařilo se nám dát dohromady jen třicet zarů," řekl tiše.
"Ale platit máš padesát," ozval se hned Hori.
"Já vím, pane, ale víc se nám bohužel nepodařilo shromáždit. Můžete mě potrestat, můžete mě prodat do otroctví, ale víc už vážně nemám."
Hori pokrčil rameny. "Ostatně co je mi do toho? Dohodni se s baronem, Cole."
Ifor ukázal na dívenku.
"To je tvoje dcera?"
"Má nejmladší, pane. Potrestejte mě, jak chcete, ale neberte mi ji."
Nový baron na to nic neřekl a zeptal se: "Cestou jsem viděl lučiny. Trávy je na nich dost, ale nikde jediný peza. A proč nemáš na dvoře drůbež?"
Col svěsil hlavu a zadrmolil: "Loňská úroda byla mizerná, pane. Pak na nás nebesa seslala krutou zimu, jakou jsem ještě nepoznal."
"To je pravda," řekla Vara. "Taková zima mi nikdy nebyla."
Ifor její slova raději nekomentoval. Vara nemůže mít ani tušení, co zkusil on v žaláři. Ty dlouhé, mrazivé noci v cele s Xerem, který ho nutil znovu a znovu cvičit. Kdyby usnuli, zmrzli by. Tyto útrapy nakonec starce vyčerpaly k smrti.
"Abychom zimu přečkali, pane," pokračoval Col, "museli jsme sníst zvířata. A co zbylo, jsme prodali, abychom měli na daně."
Ifor zamyšleně shrábl mince a poskládal je na sebe.
"A jak chceš pokračovat?"
"Máme ještě jednoho starého pezu. A v nejhorším se zapřáhnete sami."
"Kolik vám zbylo na osev?"
"Skoro nic, většina v zimě zmrzla."
"Ale je třeba rychle osít a tuším, že nemáte čím."
Rolník bezmocně rozpřáhl ruce.
"Takže začínáte od nuly. A na kolik podle tebe přijdou dva mladí pezové, dobré osivo a drůbež?"
Při každé sumě, kterou Col vyslovil, k němu Ifor přistrčil pár mincí.
"A nezapomeň, že musíte nějak vydržet do sklizně."
Když skončili, před Iforem zůstal jediný zar. Zvážil minci v dlani a potom ji hodil holčičce, která ji v letu zachytila.
"Dej jí najíst," řekl. "Příští rok chci vidět, jak má pěkné červené tvářičky!"
Když se Col vzpamatoval z překvapení, padl na kolena a děkoval pánovi, který mu dal tolik naděje.

Vara a její bratr se tvářili tak udiveně, že Ifor přerušil jeho slova díků. "Nemysli si, že je to dárek," řekl mu. "Příští rok mi vyplatíš osmdesát zarů!"
Na zpáteční cestě se Vara neudržela. "Naprosto nechápu vaše chování, barone. To si myslíte, že otec vám dal to léno jen proto, abyste je přenechal těm chrapounům?"
"Kdybych si těch pár zlaťáků strčil do kapsy," odpověděl popuzeně Ifor, "pak by nepřežili do dalšího roku. Můžete si myslet, co chcete, ale dostalo se mi za to nádherného daru."
"A jakého prosím vás?" podivila se.
"Úsměvu té holčičky."
***
Když Vara vešla do pracovny, Fax zrovna dočítal jakési lejstro.
"Hezky jste se projeli?" zeptal se.
"Bylo to docela zajímavé, ale zjistila jsem, že váš chráněnec se chová jako vesnický balík. Musí se naučit panským mravům." Vyprávěla, co se stalo na Iforově lénu.
"Jsi nespravedlivá, Varo," usmál se král. "Balík by shrábl všechno a zítřek by ho nezajímal. On však myslel na budoucnost. Má naopak vlastnosti dokonalého šlechtice. Kéž by se všichni moji baroni chovali jako on. Prospělo by to celému království."
Vara si dupla. "Takže vy souhlasíte s tím, co udělal, otče?"
"Jen málokdy se u mladého člověka najde tolik moudrosti. Na chvíli jsem se obával, že se ti bude chtít zalíbit a udělá nějakou hloupost. Vidím však, že si dokáže zachovat chladnou hlavu."
"A kdyby měl tu drzost a požádal vás o mou ruku, jak byste mu odpověděl?" zeptala se posměšně.
"Něco takového je bohužel velice nepravděpodobné, ale přiznám se, že takového zetě bych si přál."
Jeho odpověď jí vyrazila dech.
"Něco na něm je," uznala po chvíli. "Proč si mě ale víc nevšímá?"
Král se rozesmál.
"Trochu se podceňuješ, dcero. Dával jsem pozor, a když se na něj nedíváš, hltá tě očima. Musíš si však sama přiznat, že se k němu nechováš zrovna laskavě."
***
Ifor opatrně otevřel dveře knihovny. Již dávno byla noc a celý hrad šel spát. Pouze stráže chodily po hradbách.
Odložil svícen, sáhl po svazku, který ho tolik zajímal, položil jej na stůl a začal číst. Rukopis nebyl příliš starý, tak třicet let. Zřejmě byl napsán za Faxova pobytu na dvoře naxského krále. Autor jen převyprávěl staré legendy o tom, jak na Xantu přibyl z hvězd jakýsi šlechtic. Jedna kapitola se však zabývala Posvátnou horou a nepřístupnou jeskyní.
Pouze ten, kdo má klíč, může překonat neviditelnou zeď. Ale i kdyby se klíče zmocnil nějaký ničema, do svatyně se nedostane. Jestliže se prst nesklonní, po čtyřiceti... vyšlehne blesk... toliko magické jméno dá přístup k poznání.
Autor zřejmě pouze opakoval větu, jež se předávala z generace na generaci, a jejímu smyslu nerozuměl. Následovala řada nepříliš zajímavých komentářů. Ifor přečetl celý spis, ale příliš se z něj nedozvěděl. Když jej odložil, svíčky už dohořívaly a na východě začínal nový den. Odebral se na lůžko a doufal, že ho ráno nechají spát.

7

Ifor se blaženě protáhl a odstrčil prázdný talíř. Skoro jako každé ráno mu Béra přinesla znamenitou snídani. Oblékl se a připnul si opasek. Vara na něj už čekala na nádvoří.
Od jeho útěku ze žaláře uplynuly již dva měsíce, ale pro něj jako by se zastavil čas. Žil si spokojeně na hradě, četl, cvičil se v šermu, a hlavně vyrážel s princeznou na dlouhé projížďky po okolí.
Včera se zastavili pod mohutnými duby a on se ji odvážil vzít za ruku. K jeho nesmírnému překvapení se nevymanila, jen tak stála a mlčela. Málem ji políbil, ale na poslední chvíli dostal strach.
Z myšlenek ho vytrhla Béra.
"Král vás snažně prosí, abyste se dostavil do jeho pracovny," řekla celá udýchaná.

Ifora to překvapilo a zneklidnilo. Co když si Vara stěžovala na jeho drzé chování?
Fax seděl za pracovním stolem, tvářil se vážně a čelo mu brázdily hluboké vrásky.
"Právě jsem se dozvěděl," řekl, "že Rol ke mně posílá mimořádného vyslance, který vás má zatknout, barone. Rolovi špehové zřejmě dali zprávu do Regy a Rol si uvědomil, že baron Wax je ten uprchlý trestanec, který mu zabil syna. Chce, abych vás vydal."
Král si přejel rukou obličej.
"Bohužel jsou případy, kdy mají přednost povinnosti vladaře. Kdybych odmítl, nevyhnutelně dojde k válce. Nemám právo to svému lidu udělat." Ifor zbledl a uklonil se.
"Jak si přejete, Vaše Veličenstvo. Jsem ochoten vás poslechnout ve všem, obávám se však, že tím to neskončí. Rol chce víc, je to pro něj pouze záminka."
"To je možné, ale musím se pokusit o zachování míru. Takovou oběť bych však od vás nikdy nevyžadoval. Zavolal jsem si vás, abych vás varoval. Sejděte do stájí a vyberte si toho nejlepšího pezu. Jeďte a nevěřte nikomu."
Ifor vstal. "Dobrá. Kvůli vaší štědré pohostinnosti jsem zapomněl na svou povinnost. Nejsem na tomto světě, abych byl šťasten, ale abych se pomstil." Fax mu podal váček zlaťáků.
Mladík odmítl, ale král naléhal: "Jen ber. A už běž, chlapče. Vyslanec tady bude za pár hodin."
"Vyřídil byste...," začal Ifor, ale hned se zarazil. "Ne, to nemá smysl..."
Král se smutně pousmál. "Vyřídím jí to. Bůh tě ochraňuj."
Na chodbě Ifor málem vrazil do staré Béry, která mu podávala silný vlněný plášť a jakýsi ranec. "Tady máte něco na cestu a plášť vás ochrání před nepohodou."
Na nádvoří už čekal štolba s připravenými pezy. Ifor vyskočil do sedla a odcválal. Když přejel padací most, začal uvažovat. Musí co nejdřív opustit území Sylvy, ale kam pojede? Na východě a na severu se rozkládají království Rega a Naxo. Na západě se tyčí hory. V nich by se určitě mohl ukrýt. Je to však dlouhá cesta a hrozí nebezpečí, že ho dostihnou. Na jihu se táhnou bažiny a nachází se tam Posvátná hora. Ano, to je jediná cesta. Bažiny třeba pronásledovatele odradí.
Změnil směr a řítil se mezi poli. Tak uháněl celé dopoledne. Když měl slunce nad hlavou, dopřál pezovi hodinku odpočinku a sám se najedl.
***
Komorník se Faxovi uklonil a řekl: "Baron z Waxu se ještě nevrátil, Vaše Veličenstvo. Stráž na mostě ho dnes ráno viděla odjíždět. A měl prý naspěch."
Král ho mávnutím ruky propustil. Pohlédl na barona Yaze, který byl vyslancem krále Rola, a pokrčil rameny.
"Toho mizeru někdo varoval. Vzal do zaječích, to je jasné," zavrčel baron Yaz a podezřívavě se na Faxe podíval.
Král klidně odpověděl: "Stále jsem přesvědčen, že se jedná o nějaké nedorozumění a že baron Wax není ten zločinec, kterého hledáte. Vyčkáme tedy do večera. Jsem si jist, že se vrátí."
"Tím mu jenom dáme příležitost, aby utekl ještě dál," namítl baron. "Nechám ho pronásledovat už teď. Pro ten nepravděpodobný případ, že by se vaše domněnka potvrdila, zde zůstanou dva moji mužové."
Fax proti tomu nic nenamítal.
"Přejete si, aby vás doprovázeli moji lidé? Dal jsem jim příkaz, aby vám byli k službám."
"To je zbytečné. Důvěřuji spíš svým lidem," odvětil vyslanec, dopálený, že se král nedal vyprovokovat, aby mu konečně mohl vyhlásit válku. Bez pozdravu odešel.
Na nádvoří nasedl na pezu a dal povel k odjezdu.
"Kam pojedeme, pane?" zeptal se jezdec po jeho boku.
"Vypusťte ypaxy. Oni nám ukážou."
Ypaxové se po chvíli rozběhli na jih.
"A co když je to špatná stopa?"
"Neřekl bych. Ten ničema se chce ukrýt v bažinách a myslí si, že nás tím odradí. To je však na omylu. Slíbili jsme králi Rolovi, že ho dostaneme, živého nebo mrtvého."
Když se slunce sklánělo k západu, zastavili na jedné pasece.
"Hleďte, pane. Tady odpočíval. Má jen pár hodin náskok. Slunce brzy zapadne. Co dál? Utábořím se

tady?"
"To v žádném případě. Pojedeme klidně celou noc! Ypaxové nás povedou. Do svítání ho máme!"
***
Když se setmělo, Ifor spatřil před sebou hustý temný les. Tráva byla promáčená a musel objíždět louže. Jeho pozornost upoutal tenký proužek dýmu. Popohnal pezu tím směrem a spatřil jakousi chatrč. Až do této chvíle se vyhýbal všem obydlím i cestám. Usoudil, že případné pronásledovatele už setřásl.
Z chatrče vyšel vysoký stařec a mlčky sledoval Ifora, jak uvazuje pezu ke kůlu.
"Mohl bych u vás přespat?" zeptal se mladík.
Stařec kývl bradou k chatrči.
Suchá sláma v koutě nahrazovala postel. V krbu skomíral oheň, nad ním visel kotlík, z něhož se linula libá vůně.
Stařec mlčky položil na hrubý stůl dvě misky s kaší. Jedli beze slova ve svitu čadící louče.
Ifor si pochutnával na voňavé kaši s kousky tuhého, ale velmi chutného masa. Když dojedl, odstrčil talíř a řekl: "Bylo to vynikající. Jste skvělý kuchař."
Stařec pokýval hlavou a pousmál se. "Tady v bažinách je spousta hadů a umím je chutně připravit," řekl prostě.
Iforovi se nejdřív zvedl žaludek, ale potom se rozesmál.
"Však mi taky to maso připadalo divné! Nikdy by mě nenapadlo, že se ti hnusní tvorové dají jíst. Ale zřejmě jsou velice zdraví, jinak byste nevypadal tak dobře."
"Zamlouváte se mi, rytíři," pravil stařec. "Většina těch, kdo ochutnali mou polévku, vyběhla ven. A byli bledí jako stěna. Jen vy jste dokázal ovládnout své útroby. Co tady pohledáváte?"
"Chci se dostat přes bažiny."
Stařec chvíli mlčel.
"Další pošetilec, který se chce dostat k Posvátné hoře," zabručel nakonec. "Zanechte té pošetilosti, rytíři. Zažil jsem jich už pět, co se o to pokusili. Ani jeden se nevrátil. Věřte mi. Vraťte se a pusťte tu hloupost z hlavy."
"Mně bohužel nic jiného nezbývá," opáčil Ifor. "Budu bezpečnější v bažinách než ve všech okolních královstvích. Vy jste se nikdy nepokusil prozkoumat Posvátnou horu?"
"Přiznám se vám, že jsem k tomu nikdy nesebral odvahu. Už ve dne tam na člověka číhají tisíce nebezpečí a v noci vás odnesou modravci!"
"Co jsou to modravci? A vůbec, jaká tam číhají nebezpečí?"
"Když sjedete z cesty, ztratíte půdu pod nohama a bažina vás pohltí. Žijí tam hadi, masožravé ryby, a hlavně uspávači."
"Uspávači? Co je to zač?"
"To jsou takoví šupinatí netvoři, vysocí pět sáhů a deset dlouzí. Na dlouhém krku mají hranatou hlavu se zubatou tlamou. Jejich oči jsou červené, a na koho se podívají, ten ztuhne. Jako by usnul vestoje. A pak ho sežerou."
"Myslíte, že vážně existují?"
"Už jsem je zdálky viděl, ale vždycky se mi podařilo včas uprchnout."
"To se nedají zabít?"
Stařec zaváhal.
"Otec mi vyprávěl takovou pověst. Před dávnými časy nějaký rytíř jednoho uspávače skolil. Prý se upřeně díval na jeho tlamu a nehýbal se. Těm netvorům se totiž nesmíte dívat do očí, jinak je po vás veta. Uspávač si myslel, že toho rytíře ochromil, a chystal se ho sežrat, ale vtom mu ten rytíř uťal jazyk. Netvor se zalkl vlastní krví a pošel."
Stařec potřásl hlavou a dodal: "Ale to je jenom pověst. I kdyby se vám nakrásně podařilo ty netvory porazit, stejně vás dostanou modravci."
"A co jsou ti zač?"
"To nikdo neví. Ukazují se jen za některých nocí, vábí k sobě neopatrníky, kteří si troufají na ně pohlédnout. Ti pak navždy zmizí..."
Dlouho hleděli mlčky do ohně. Nakonec stařec vstal a ukázal na slámu.

"Lehněte si, rytíři, a zkuste usnout. Doufám, že ráno bude moudřejší večera a že se vzdáte svých pošetilých úmyslů."
"Díky, příteli, ale už jsem vám říkal, že pro mě není cesty zpět."

8

"Vstávejte, rytíři," třásl Iforem stařec. "Blíží se sem nějací jezdci a slyšel jsem řev ypaxa." Oknem vnikalo do chatrče slabé světlo.
Ifor vstal a vzal si opasek. Vyběhl odvázat pezu. Zdálky slyšel štěkot.
"Proč vás pronásledují?" zeptal se stařec.
"To by bylo na dlouhé vyprávění, příteli, ale věřte mi, že jsem nikdy neudělal nic zlého a nezpronevěřil se své cti. Kudy můžu utéct?"
"Povedu vás," řekl stařec a vzal pezu za uzdu.
Šli po stěží patrné stezce, vinoucí se mezi mokřinami, z nichž místy vyrůstaly obrovské zkroucené stromy.
"Dál už s vámi nepůjdu," řekl náhle stařec. "Posvátná hora je tímto směrem, ale hodně si zajdete. Podívejte se dobře na tohle rákosí. Není nikdy vyšší než dvě stopy. Dokud je uvidíte, můžete si být jist, že neztratíte půdu pod nohama. Všude jinde by vás mohlo pohltit bahno."
Ifor sáhl do měšce a podal svému průvodci zlaťák.
"Kvůli tomu jsem to nedělal," řekl stařec.
"Já vím, ale rád bych se vám aspoň nějak odvděčil. Až se jednoho dne vrátím, dostanete desetkrát tolik."
Popohnal pezu a odjel. Stařec ho chvíli sledoval pohledem a potom se pomalu vracel ke své chýši.
Zrovna si ohříval polévku, když se rozletěly dveře a do chatrče vpadli dva zbrojnoši.
"Padej ven, chrapoune!"
Hrubě ho vystrčili před chatrč a tam spatřil barona Yaze.
"Hledáme zrádce a vraha. Neviděl jsi ho? Odpověz, nebo tě předhodím svým ypaxům."
"Nějaký rytíř mě požádal o pohostinství," odpověděl klidně stařec. "Za úsvitu jel dál."
"Jakým směrem?"
"Do bažin. Říkal jsem mu, že je to hloupost, ale nedal na mě. Zřejmě je už mrtvý. Nikdo tím peklem neprojede."
"Ten křupan mluví patrně pravdu," ozval se jezdec, který velel vyslancově družině. "Sylvské bažiny mají velice špatnou pověst, pane."
"Musím ho dostat."
"Jak ho ale chcete najít?"
"Opět nás povedou ypaxové."
"Ale jak najdeme zpáteční cestu?"
Vyslanec se zamračil.
"To máš pravdu, ale dostal jsem nápad. Vezmeme toho dědka s sebou. Určitě se tady vyzná."
Stařec padl na kolena.
"Milost, pane, neberte mě tam. Všichni zemřeme!"
"Sklapni, chcípáku! Když odmítneš, dám ti na místě rozpárat břicho."
Když si pezové odpočinuli, vydal Yaz rozkaz k další cestě.
Vypustili ypaxy a ti se hned hnali k bažinám a jezdci za nimi. Po hodině už museli zpomalit. Cesta se ztratila a voda místy sahala ypaxům až po hruď. Vegetace byla nyní hustá a světlo jen stěží pronikalo hustým větvovím stromů.
Vtom se ypaxové zastavili a váhali. Čtyři se chtěli dát vlevo, ale dva, kteří byli mnohem netrpělivější, se hnali doprava.
"Ten lotr to tady obcházel," usoudil Yaz, "a pak pokračoval původním směrem. Když to vezmeme přímo, zkrátíme si cestu."
Dva ypaxové se od nich vzdálili na sto sáhů. Voda byla stále hlubší, museli plavat.
Vyslanec vyslal napřed jednoho jezdce, aby zjistil, zda pezové projedou. Stařec mlčky sledoval rákosí. Nechť bůh toho jezdce chrání, myslel si. Zdá se, že mě poslechl.

V té chvíli voda kolem ypaxů a jezdce, který jel za nimi, zavířila. Zvířata se rozštěkala, peza se vzepjal a jezdce shodil. Muž vykřikl a zmizel pod hladinou. Jeden ypax ponořil hlavu pod vodu, a když se opět ukázal, držel v zubech stříbrnou rybu.
Kolem pezy se utvořila krvavá kola a zaživa požírané zvíře klesalo pod hladinu. Zakrátko nezbyla po pezovi, ypaxech a muži ani stopa.
Yaz zpopelavěl a osopil se na starce.
"Co je tohle za čertovinu?"
"Narové, jsou velice nebezpeční," odvětil stařec.
"Řekl bych, že už nemusíme hledat," poznamenal velitel jezdců, na kterého ta podívaná silně zapůsobila.
"Kdepak, náš člověk se tomu mohl vyhnout, pokud to obešel zleva. Uděláme to jako on. Ypaxové ho určitě ucítí před námi."
Pokračovali v cestě, ale jezdec v čele jel velice pomalu, obával se, že se na něj každou chvíli něco vrhne. Kdykoli o něj zavadila nějaká rostlina nebo list, zděšeně sebou trhl.
Cesta byla stále obtížněji. Co chvíli se některý z jezdců zabořil nebo zajel do vody.
K polednímu uprchlíka stále ještě neměli. Museli si odpočinout. Shromáždili se na jednom sušším místě a pustili se do jídla.
"Ten vyvrhel se určitě spojil se samotným ďáblem!" rozčiloval se Yaz. "Jak se mohl v tomhle pekle dostat tak daleko?"
Ozval řev, tak pronikavý a hrůzný, až se všichni zachvěli hrůzou.
"To je uspávač," zabručel stařec. "A rozzuřený! Kéž nás bůh ochraňuje!"
"Blbost!" zařval Yaz, aby přehlušil svůj strach. "Jedeme dál!"
Muži se neochotně vyhoupli na pezy. Byli nevyspalí a utahaní, špinaví od bahna.
Postupovali tak část odpoledne. Najednou se ypaxové zastavili. Přes cestu ležela zdechlina pezy, zčásti už sežraná drobnými ještěry, kteří se při jejich příjezdu okamžitě rozprchli. Podél stezky se táhla velká mokřina, která se ještě teď vlnila. Určitě se zde před několika hodinami udalo drama.
"Pojď sem," nařídil baron Yaz starci. "Poznáváš tu zdechlinu?"
"Tento peza se dost podobá pezovi, který patřil onomu rytíři, co mě požádal o přístřešek," odpověděl stařec.
Ypaxové se už několik minut chovali podivně. Větřili, pobíhali, skučeli, jako by se báli nějakého blízkého nebezpečí.
"Prohledejte to kolem, jestli nenajdete nějakou stopu po jeho mrtvole," nařídil Yaz. "Tentokrát si myslím, že jsme skutečně na konci cesty."
Muži se rozptýlili po okolí a stařec zkoumal zemi kolem zdechliny. Shýbl se, něco sebral a schoval si to do kapsy.
Muži se vrátili s nepořízenou.
"Zřejmě ho sežrala nějaká ta potvora, co se to tady jimi jen hemží," zabručel velitel jezdců.
Baron Yaz s ním, ač nerad, musel souhlasit. Mnohem raději by přivezl králi hmatatelný důkaz. O kousek dál dva jezdci ještě prohledávali traviny u jezera. Vtom se zastavili a ztuhli hrůzou. Z vod se vynořila jakási příšera. Šupinatá, vysoká pět sáhů a dlouhá deset. Na protáhlém krku měla hranatou hlavu a dlouhým ocasem švihala do vodní hladiny.
"Uspávač," vykřikl stařec, "musíme honem pryč, pane." Yaz nedokázal odtrhnout oči od té děsivé podívané.
Oba muži i jejich pezové strnule stáli a hleděli netvorovi do červených očí. Hlavu měl od nich asi pět sáhů. Ze zubaté tlamy vyšlehával dlouhý rozeklaný jazyk. Tak uběhlo několik minut. Uspávač zvolna, ale neúprosně přibližoval tlamu ke svým obětem a jazyk se mu pomalu kýval sem a tam.
Když si byl netvor jist, že mu kořist už neunikne, prudce zaútočil a ukousl jednomu jezdci hlavu.
Zakrátko nezbylo z mužů a zvířat nic. Nasycený uspávač pokýval krkem, zavětřil a přiblížil se o deset kroků k ostatním jezdcům. Baron Yaz už déle nečekal a dal přednost útěku. Na noc museli jezdci zastavit. Vyptávali se starce, kudy se mají dát.
"Teď cestu nenajdeme," odpověděl stařec. "Doufejme jen, že se neukážou modravci."
Yaz rozestavil stráže a zahalil se do pláště. "Tentokrát můžeme naprosto jistě prohlásit, že uprchlík

zahynul. Netušil jsem, že existují tak hrozné příšery."
Unavení muži upadli do těžkého spánku plného zlých snů. Vyšly oba měsíce a ozářily paseku. Stařec zvedl hlavu. Ujistil se, že všichni spí až na obě stráže, které byly od něj příliš daleko, než aby ho viděly. Vytáhl předmět, který nalezl. Byl to kus masa, vespod drsný. Na jednom konci měl hladký řez, na druhém byl rozeklaný. Věděl, že drží v ruce jazyk uspávače.
Dlouho zamyšleně seděl, nakonec nález schoval a usnul.
***
Ráno se všichni klepali zimou a taky strachy.
"A teď nás dostaň co nejrychleji odtud," nařídil baron starci.
"Nevím, zda najdu cestu, pane. Nikdy jsem se neodvážil tak daleko."
"Půjdeš hezky před námi a při prvním zabloudění ti useknu ruku."
Na starce výhrůžka očividně příliš nezapůsobila. Podíval se do listoví stromů a vydal se na cestu.
Trvalo dlouho, než konečně spatřili zvlněnou planinu a byli venku z toho zeleného pekla.
"Prosím, pánové, když pojedete stále přímo, narazíte na cestu, která vás dovede do Sylvy. Má skromná chýše je dvě míle nalevo odtud. Myslím, že mé už nepotřebujete... Rád bych byl doma do soumraku."
"Kam tak pospícháš?" zasmál se zle baron Yaz. "Pojedeš s námi. Jako svědek." A poručil starci, aby si sedl za jednoho z jezdců. Zpáteční cesta proběhla v klidu a druhého dne odpoledne vjeli na nádvoří hradu. Fax už očekával vyslance ve velké síni.
Když vyslechl vyprávění vojáků a starce, pouze řekl: "Baron Wax byl dobrodruh takového typu. Patrně se chtěl dostat k Posvátné hoře."
"Ale vy," rozčilil se baron Yaz, "jste poskytl pohostinství vrahovi a tím jste urazil mého pána krále Rola."
Fax neztrácel klid.
"Nic vás neopravňuje tvrdit, že baron Wax je vrah, kterého hledáte. Lituji, že jste nenašli jeho tělo. Alespoň byste si uvědomili svůj omyl."
Vyslanec se vztekle otočil ke králi zády a hřmotně odkráčel.
"Zase se nám jednou podařilo udržet mír," řekl tiše princ Hori.
"Ale na jak dlouho?" povzdychl si král. Stařec se nenápadně vytratil. Na chodbě ho oslovila statná žena v černém.
"Je pravda, že je ten mladý rytíř mrtev?" zeptala se ho. Stařec vycítil její neklid a zabručel: "To nikdo neví. Našli jsme jen jeho pezu."
"To znamená, že třeba unikl?" zeptala se chůva s nadějí v hlase.
"To ví pouze Bůh. Ale já bych řekl, že ano."
Béra starce zasypávala dalšími a dalšími otázkami, ale víc už z něj nedostala. Nakonec ho doprovodila až k padacímu mostu a věnovala mu zlaťák.

9

Ifor opatrně postupoval vpřed a dával si pozor, aby neztratil z očí rákos, který mu ukazoval cestu. Často si musel hodně zajet. Daleko za sebou slyšel štěkot ypaxů. Vyslance z Regy bažiny zřejmě neodradily. Zoufale přemýšlel, jak by své pronásledovatele zmátl, a proklínal vynikající čich ypaxů. Jel kolem velkého jezera, když se dvacet sáhů od něj vynořila děsivá příšera.
Takže to je ten uspávač, pomyslel si a v duchu zápasil se strachem.
Vytáhl meč a přinutil vyděšeného pezu, aby jel dál.
"No tak," chlácholil ho. "Radši zkusíme bojovat s tou příšerou, než abychom padli do rukou krutého Rola."
Uspávač se zastavil a upřeně se na ně zahleděl. Ifor cítil, jak je najednou pomalý. Malátný, unavený... Znovu prožíval své dětství, viděl otce... Spát... Konečně si odpočinout...
Ale cosi mu zároveň říkalo, aby se bránil, aby nepodlehl té únavě a ztuhlosti. S nesmírnou námahou se mu podařilo zavřít víčka.
Potíže okamžitě pominuly. Cítil, jak je celý zpocený. Vzpomněl si na starcova slova: nehýbat se, zaměřit se na jazyk. Odhodlaně otevřel oči. Uspávač se mezitím přiblížil a kýval hlavou.

Ifor zatajil dech a soustředil se na jazyk. Byl zvláštní, takový rozeklaný...
Ztratil jakýkoli pojem o čase, v mysli se zabýval výhradně pohybem, který měl učinit.
Nestvůrná hlava se zvolna přibližovala. Když usoudil, že je dostatečně blízko, udeřil ze všech sil. Uťatý jazyk spadl na zem a na Ifora vytryskla odporná zelená krev.
Uspávač strašlivě zaryčel a vzepjal se na zadních. Potom těžce dopadl na přední končetiny. Rozstříklo se bahno. Otočil se k Iforovi zády a dlouhým ocasem udeřil ještě omámeného pezu. Peza se skácel do bahna. Ifor stačil ještě včas seskočit. Uspávač se otáčel kolem dokola a vydával děsivý ryk. Oproti pověsti se nezalkl vlastní krví, ale musel bojovat s masožravými rybami.
Vtom se ukázal druhý uspávač. Zřejmě samička, která přispěchala na pomoc raněnému druhovi.
Ifor usoudil, že bude rozumnější dát se na útěk, zvlášť když má únikovou cestu volnou. Na souboj s druhým uspávačem rozhodně neměl chuť. Doplazil se k pezovi, ale ten už byl v posledním tažení. Úder ocasu mu zlomil zadní nohy a promáčkl hrudník. Od této chvíle tedy bude muset prchat pěšky.
Po hodině vysilujícího pochodu si dopřál chvíli odpočinku.
Ze zápachu krve se mu zvedal žaludek. Chtěl se omýt, ale pak se zarazil. Jakkoli byl ten zápach odporný, překrýval jeho pach. Takhle by mohl uniknout ypaxům.
Když přišla noc, štěkot už nebylo slyšet. Pronásledovatelé asi našli mrtvého pezu a domnívali se, že je po smrti i Ifor. Vyhledal si sušší místo, natáhl se na zem a zahalil se do pláště.
Probudil ho až svit dvou měsíců. Nad zemí se válela mléčná mlha. Zachvěl se chladem. Nakonec vstal a chvíli si třel údy. Už si chtěl zase lehnout, když jeho pozornost upoutal zvláštní modravý svit.
Byl od něj vzdálený asi sto sáhů. Těsně nad zemí jako by tančily modré plamínky.
"To budou asi ti modravci," zabručel a popadl meč.
Bylo to směšné gesto. Copak se dá bojovat s duchy mečem? Chtěl se k tomu jevu přiblížit, ale pak se zastavil.
Hlupáku, nadával si v duchu, v téhle tmě přece neuvidíš rákosí a zabředneš do bahna. Radši počkej tady, jestli ti duchové nepřijdou za tebou. Zatím se nechovají nepřátelsky.
Dvě hodiny sledoval rej světýlek nad vodami. Pak byla opět tma. Otřel si zpocené čelo a žaludek se mu svíral úzkostí. Nakonec vyčerpáním usnul.
***
Vzbudil se za rozbřesku, zuby mu drkotaly zimou, ale žil. Ti modravci možná nejsou tak zlí, jak se povídá, pomyslel si.
Ypaxy neslyšel. Takže pronásledovatelé se zřejmě vzdali.
Šel celé dopoledne a nic zvláštního se nedělo. V poledne si hodinu odpočinul. Když skončil den, ani nevěděl, kolik toho ušel. Propadl beznaději. Nikdy se z těch bažin nedostane!
Nakonec upadl do hlubokého spánku.
Vzbudilo ho jakési šelestění. Trávou se zvolna plížil dlouhý had. A blížil se k němu. Když byl dostatečně blízko, Ifor udeřil ze všech sil. Hadovi odlétla hlava, ještě chvíli se svíjel a potom znehybněl.
Ifor překonal přirozený odpor, vytáhl dýku a odřízl si kousek masa. Pracně ho žvýkal a musel přitom zápolit s nevolností.
Po další hodině cesty vody ubývalo, začínala proudit, terén se mírně svažoval. Zakrátko už vyšel z lesa. Před ním se tyčila Posvátná hora. Tvarem připomínala prs a její svahy pokrývala černá láva.
Přidal do kroku. Došel až k úpatí a začal stoupat nahoru. Brzy však musel zpomalit, neboť svah byl příliš strmý. Kolem poledního se dostal na jakousi plošinu, kde spatřil vchod do jeskyně. Že by konečně dosáhl svého cíle?
Opatrně se přiblížil k temnému otvoru. Zevnitř bylo slyšet jakési praskání či šelestění. Postoupil ještě o několik kroků, ale náhle narazil do neviditelné zdi. Opatrně překážku osahal, byla hladká, bez jediné skuliny nebo mezery.
Vyšel ven z jeskyně, posadil se na kámen a dlouho přemýšlel.
Nepochyboval o tom, se dostal na místo, které kdysi patřilo jeho dávnému předkovi. Ten i jeho potomci dokázali do jeskyně vniknout. V rukopise, který četl v Sylvě, stálo: Pouze ten, kdo má klíč, může překonat neviditelnou zeď. Klíč přece patří do zámku, takže tu musí být i nějaký mechanismus, který umožňuje vstup do jeskyně.

Vstal a pozorně si prohlížel vchod.
Skála byla poněkud zarostlá. Očistil ji od rostlin a zeminy a objevil škvíru jakoby vyloženou kovem. Zdálo se, že vede hluboko do skály.
To bude asi ten zámek, napadlo ho. Ale jaký klíč do něj patří? Musí být velice plochý a dlouhý tak dva palce. Asi jako můj přívěsek, uvědomil si.
Strhl si přívěsek z krku a zastrčil jej do skály. Cítil slabý odpor a potom cosi cvaklo. Praskání rázem ustalo. Vytáhl přívěsek a opatrně vstoupil do jeskyně. Na žádnou překážku už nenarazil.
Spatřil však další štěrbinu, stejnou jako venku. Že by uzavírací mechanismus? Odhodlaně do něj zasunul přívěsek. Praskání se ozvalo znovu a Ifor si oddychl. I kdyby ypaxové narazili na jeho stopu, bude před nimi v bezpečí.
Když si zvykl na přítmí, uvědomil si, že se ve skutečnosti nachází v jakési chodbě, která pozvolna klesá do skály. Zkusil ohmatat stěny, byly podivně hladké.
Ušel asi deset kroků. Škoda, že nemá nic, čím by si posvítil. Zdálo se mu však, že před sebou vidí jakési světlo.
Jaké bylo jeho překvapení, když zjistil, že chodba zahýbá a za ohybem svítí na stropě jakási pochodeň, kterou nebylo zvenčí vidět.
Světlo se nemihotalo jako normální plamen a bylo chráněné průsvitným obalem. Opatrně k němu přiblížil ruku, ale teplo necítil.
"Co je tohle za čáry?" zabručel.
Chtěl pokračovat, ale vzpomněl si na varování v rukopise. Jestliže prst se neskloní, po čtyřiceti... vyšlehne blesk...
Jedno slovo chybělo, písař mu buď nerozuměl, anebo je vynechal. Čtyřicet stop? To těžko, protože takovou vzdálenost už určitě ušel. Že by čtyřicet kroků? Ifor se vrátil ke vchodu a počítal. K oné zvláštní pochodni to dělalo přesně třicet osm kroků. Zastavil se a váhal. Potom si svlékl plášť, stočil ho a hodil před sebe.
Ze stropu vyšlehla oslepující záře, blesk zasáhl plášť ještě v letu. Plášť dopadl na zem a stoupal z něj zápach spálené vlny.
Ifor si otřel zpocené čelo. Stačilo pár kroků a bylo po něm.
Mí předkové dokázali tuto nástrahu zneškodnit, uvažoval. I tady musí být nějaký zámek.
Pečlivě prozkoumal stěnu a brzy nahmatal černý hrbolek ve tvaru palce.
"Když prst se neskloní...," bručel a zatáhl.
Svlékl si kožený kabátec. Doufám, že to vyjde, pomyslel si, jinak budu za chvíli nahý.
Kabátec dopadl o deset kroků dál a nic se nestalo.
Chodba pokračovala stále hlouběji do hory. Každých padesát kroků byla stejná podivná louč. Vtom mu cestu přehradila kovová deska. A zámek nikde.
Ale nějak se jistě pokračovat dá, pomyslel si.
Nakonec objevil čtyři kovové knoflíky s šipkou, s nimiž se dalo otáčet. Kolem každého byla čtyři písmena.
To bude zámek, usoudil. Musím najít slovo skládající se ze čtyř písmen. Rukopis hovoří o magickém jménu.
Z legrace zkusil jméno Vara. Jistě si myslí, že jsem mrtvý, napadlo ho. Nijak ho nepřekvapilo, že se nestalo vůbec nic.
"Jaké jméno si tak mohl vybrat?" zabručel si. "A co když si vybral svoje vlastní? Tvrdí se, že se jmenoval Andy."
Ale ani teď neměl úspěch. Zmocňovala se ho už beznaděj, ale zkoušel to dál.
"Jeho syn se jmenoval Ifor jako já. Co když...?"
Horečně otáčel knoflíky a nastavoval šipky na písmena. Nic.
"Že by se mechanismus za ta léta zasekl?"
Chtěl se ještě ujistit, že neudělal chybu, když skládal jméno, a tak pootočil knoflíkem nalevo a zase napravo. Vtom cosi cvaklo a ve stěně se otevřely dveře.
Pro jistotu se ještě podíval na postavení šipek.

Magické jméno bylo IGOR! Tak se tedy jmenoval jeho předek. Výslovnost se léty zkomolila.
Za dveřmi našel prostornou místnost s kovovými stěnami a na nich podivné přístroje. Rozsvítila se světla.
"Vítejte na Titanu," ozvalo se.
Ifor sebou trhl. Na protější stěně se rozsvítilo jakési okno a v něm se ukázala hlava starého bělovlasého muže. Ifor k němu došel a odpověděl mu řečí zasvěcenců. Stařec ho však zřejmě neslyšel, protože pokračoval: "Přistupte a nebojte se ničeho. Jsem jen hlas a obraz z minulosti."
Ifor poslechl. Když došel až k oknu, pochopil, že nemá před sebou živou bytost.
"Protože jste se dostal až sem a překonal skromné zábrany, které jsem nalíčil, jistě jste potomek Andyho, ledaže by tomu náhoda chtěla a na Xantě ztroskotala ještě jiná loď."
Ifor všemu nerozuměl, ale poslouchal přímo s nábožnou úctou.
"Než jsem zemřel," pokračoval stařec, "rozhodl jsem se, že zaznamenám celou naši odyseu. Narodil jsem se na daleké planetě, jež se jmenuje Země. Jmenuji se Igor Kerlov. Se svým druhem Andym MacLeenem jsme patřili k Průzkumné službě. S Titanem jsme měli prozkoumat soustavu Denebu. Jakmile jsme přešli do subprostoru, dostali jsme se do neuvěřitelně silné magnetické bouře. Naše loď jí nějakým zázrakem dokázala několik dní odolávat. Když jsme konečně vystoupili do normálního vesmíru, zjistili jsme, že jsme se dostali tisíce světelných let od naší soustavy. Chtěli jsme opravit závady na lodi, a hledali jsme proto nějakou planetu, jež by se podobala Zemi. A tak jsme objevili Xantu. Z oběžné dráhy jsme provedli analýzy, které nám ukázaly, že na planetě žijí bytosti podobné lidem.
Rozhodli jsme se přistát v kráteru bývalé sopky a loď zamaskovat. Dodržovali jsme tak předpisy naší služby, která zakazuje jakékoli zásahy do přirozeného vývoje primitivních civilizací."
Ifor si protřel oči, aby se ujistil, že nespí.
"Podle počítače však byla naše situace tragická. Trvalo by mu třicet až čtyři sta let, než by zjistil souřadnice naší domovské soustavy. Toho dne jsme měli s Andym první debatu. Já chtěl žít v ústraní, kdežto on se chtěl přidat k domorodcům. Nakonec jsme se dohodli, že se rozdělíme, a prorazili jsme skalou přímý přístup k lodi.
Jednoho dne Andy odešel a slíbil mi, že nebude nijak narušovat místní zvyky. Dlouho jsme byli ve spojení vysílačkou. Oženil se s dcerou jednoho krále a po jeho smrti převzal vládu.
Léta míjela. Pravidelně jsem kontroloval počítač, ale ten k žádnému výsledku dosud nedospěl. Jednoho dne jsem se dozvěděl, že je Andy MacLeen po smrti. Přišel mi to oznámit jeho syn Igor. Slíbil mi, že zachová tajemství hory a prozradí je pouze svému synovi. Dal jsem mu nějaké rady ohledně lékařství a zemědělství. Když odešel, padla na mě deprese. I kdyby počítač konečně nalezl souřadnice Země, věděl jsem, že Xantu už neopustím. Na tak velkou vzdálenost jsem nemohl letět sám.
Uplynula další léta a já cítil, jak mi ubývá sil. Před smrtí jsem se rozhodl, že tuto loď a své skromné znalosti odkážu MacLeenovým potomkům, pokud už na nás nezapomněli. Nahrál jsem řadu přednášek o dějinách Země a o různých vědách. Zabralo mi to hodně času, ale aspoň jsem se tak vyhnul nudě.
Vpravo od obrazovky najdete něco jako obsah. Bude-li vás to zajímat, stačí, když stisknete tlačítko příslušného hesla."
Ifor se podíval vpravo a skutečně spatřil dlouhý seznam. "Jinak prosím návštěvníka nebo návštěvníky, aby se ničeho nedotýkali, dokud nepochopí, jak se přístroje ovládají. Budete-li mít hlad nebo žízeň, je tu jídelní automat se syntetickou potravou, nachází se na druhé straně místnosti. K odpočinku vám poslouží kabina s hygienickým zařízením."
Obrazovka pohasla a Ifor na ni ještě dlouho hleděl. Základní smysl pochopil. Zvolna přistoupil k jakési kovové skříni. Byl na ní štítek s nápisem NÁPOJE a pod ním řada nesrozumitelných slov. Stiskl namátkou jedno tlačítko.
Rozsvítilo se zelené světýlko, v otvoru se ukázal pohárek a do něj natékala jakási tekutina. Když byl pohárek plný, tekutina přestala téct. Ifor se lačně napil. Bylo to osvěžující, trochu šumivé a vonělo to po neznámém ovoci. Měl ještě žízeň, a proto stiskl další tlačítko. Tentokrát byl nápoj zlatavý a trochu omamný.
Dále se zajímal o sloupec nadepsaný HOTOVÁ JÍDLA. Za minutu mu vyjel talíř s jakousi nahnědlou hmotou bez chuti a bez zápachu. Byl však rád, že snědl aspoň něco, protože za poslední dva dny měl jenom kousek syrového hada.

S překvapením zjistil, že hlad už vůbec nepociťuje. To jídlo muselo mít nějaké kouzelné vlastnosti. Padla na něj únava, a proto zamířil ke kabině, o které mluvil stařec. Tam padl na lůžko a usnul, jako když ho do vody hodí.

10

Igor domluvil a obrazovka opět vyhasla. Ifor přešel místnost, posloužil si nápojem, zvolna upíjel a přemýšlel.
V Titanu byl už skoro dva měsíce a pouštěl si Igorovy přednášky. Hodně věcem stále ještě nerozuměl, ale stařec byl dobrý pedagog a snažil se o maximální srozumitelnost a přehlednost. Ifor tak zakrátko získal mnohem víc znalostí než za posledních deset let. Pochopil však jednu věc: že nikdy nepojme veškeré znalosti svého předka.
Nyní měl silný motiv, aby dobyl nazpět trůn. Nejen tak pomstí otcovu smrt, ale především zvýší blahobyt a vzdělání svého lidu. Musí znovu obnovit kolej zasvěcenců, ale nedávat studentům pouze znalosti, nýbrž vést je k tomu, aby sami něco objevovali. Jinak dopadnou stejně jako jejich předkové. Potrvá to generace, ale důležité je začít. Pak už je nikdo nezastaví.
Nastal čas činu. Technikou z vesmírné lodi by klidně mohl zaútočit na hrad, jenže tím by prozradil veškerou techniku předků najednou. Jak by pak mohl po lidech chtít, aby na něčem pracovali, kdyby věděli, že problém je už dávno vyřešen? Tím by potlačil jakoukoli chuť k bádání, navíc by ze zasvěcenců udělal něco na způsob čarodějů.
Musí tedy porazit své protivníky a nevystavovat na odiv svou moc. Na druhou stranu však nemá právo riskovat život.
Vešel do skladu a dlouho si prohlížel všemožné přístroje. Nakonec si vybral plochou termickou pistoli. Ujistil se, že zásobník je na energetické maximum, a schoval pistoli pod kabátec. Nechtěl vzbudit pozornost, jinak by si mohl vzít rovnou těžký dezintegrátor. Ještě si vybral široký opasek a připnul si ho kolem pasu.
Byl to zázrak pozemské techniky, který vytvářel kolem majitele neviditelné silové pole, takže ho nemohl zasáhnout žádný náboj, ani výboj z termické pistole. Při slabším výkonu bylo pole blíž k tělu, klasický projektil je sice neprorazil, ale náraz bylo už cítit.
Na opasek si zavěsil meč. Připadalo mu to komické, ta kombinace primitivní zbraně a pokročilé techniky. Do kapsy si zastrčil dva anestetické granáty a krabičku komprimované stravy. Na záda si navlékl vznášedlo. Vypadalo jako obyčejný batoh, ale mělo dva popruhy navíc, které se protáhly mezi nohama.
Ještě naposled se rozhlédl po místnosti, která byla dva měsíce jeho domovem, a zamířil k východu. Zavřel za sebou dveře a nastavil kombinaci. Na chodbě znovu zapnul jištění. Už věděl, že to nejsou žádná kouzla, ale obyčejná fotobuňka. A přívěsek byla magnetická karta, která vypínala silové pole.
Vyšel z jeskyně a nadechl se čerstvého vzduchu. Slunce právě zapadalo. Před sebou měl zelené peklo bažin. Zachvěl se hrůzou, když si vzpomněl na chvíle, jež v nich prožil. Igor mu vysvětlil zeměpis Xanty. Tři království - Naxo, Sylva a Rega - zabírala ve skutečnosti pouze polovinu velkého ostrova. Za vysokým pohořím byla další království, ale o něco primitivnější, neboť novinky, které zavedl Andy MacLeen, tam pronikaly podstatně pomaleji. Na východě a na západě se za velkými oceány nacházely dva poměrně řídce osídlené světadíly. Ifor doufal, že časem postaví dostatečně velké a pevné lodě, které oceán přeplují.
Když se setmělo, Ifor zapnul trysky na zádech. Funkci přístroje si zevrubně prostudoval, přesto ho však prudký start překvapil. Ubral rychlost a málem se zřítil. Teprve na poslední chvíli vyrovnal pád. Nakonec se mu podařilo nasměrovat let žádoucím směrem.
Byla už noc a Ifor zamířil na sever. Měl chuť zastavit se v Sylvě, aby spatřil krásnou Varu, ale odolal. Princ Rol by se o Waxově návratu jistě brzy dozvěděl a vpadl by do Faxova království. Rozumnější bude letět rovnou do Naxa.
Let ho doslova okouzloval. Hnal se vysoko nad zemí a do uší mu svištěl vítr. Údy mu už tuhly chladem a uvažoval o tom, že někde přistane a odpočine si, potom ale dostal nápad. Zapnul ochranný opasek a

zima byla rázem ta tam. Když letěl nad bažinami, všiml si několika svítících bodů. Musel se usmát, když nyní věděl, že modravci jsou jen bahenní plyny.
Po několika hodinách letu spatřil na obzoru temné obrysy hradu Naxo. Srdce se mu rozbušilo. Tolik let uplynulo od oné tragické noci, kdy ho odtrhli od zkrvaveného otcova těla a odvlekli ho do Regy.
Ve městě přistát nechtěl, nebezpečí, že by si ho nějací pozdní chodci všimli, bylo příliš velké. Vybral si proto místo v lese vzdálené tři míle od města. Hladce přistál a batoh ukryl v houští. V případě nutnosti může kdykoli snadno uprchnout. Schoulil se u stromu, zahalil se do pláště a čekal na svítání.
Únava ho brzy přemohla. Usnul a zdálo se mu o Vařiných zlatých vlasech.
***
Vzbudily ho první sluneční paprsky. Osvěžil se v nedalekém potůčku a dopřál si tabletku komprimované stravy. Brzy přišel na kamenitou cestu vedoucí do města. Za dvě hodiny se dostal k městským bránám, kde se už tlačili vesničané, kteří jeli na trh. Překvapilo ho, že fronta postupuje tak pomalu, a zeptal se chasníka s pytlem zrní, který stál před ním, co se děje.
"Tahle šaškárna je tady každý den," zavrčel tiše mladík. "Královští všechno prohledávají."
"A proč to?"
Muž se na něj nedůvěřivě podíval a neodpověděl.
Ifor pomalu postupoval ke strážnému.
"Co tady pohledáváš?" zeptal se ho zbrojnoš.
"Jmenuju se Lev," odpověděl s úsměvem, "a jsem obchodník z Regy. Přijel jsem nakupovat sukno."
"A kde máš pezy?"
"Zabloudil jsem v lese a v noci se mi rozutekli. Peníze mi ale zůstaly," dodal Ifor a poklepal si na váček, který dostal od Faxe.
Vojákovi se chtivě zablýskalo v očích. Ifor si nebyl jist, jestli nedělá hloupost, ale vytáhl jeden zar a podal ho zbrojnošovi.
"Tumáte a napijte se na zdraví vašeho vladaře."
Voják ukryl zlaťák se zručností, která svědčila o dlouhém cviku.
"Splním vaše přání, kupče. Můžete vejít."
"Nevyznám se zde. Doporučil byste mi nějaký hostinec, kde bych se vzpamatoval po nočních útrapách?"
"Zajděte ke Kohoutovi. Je to hned vedle tržiště."
Ifor zbrojnošovi srdečně poděkoval a pokračoval v cestě. Na ulicích bylo stejně živo jako za časů, kdy jimi procházel se svým otcem. Lidé byli však podivně napjatí, všude procházely ozbrojené hlídky.
Kráčel zvolna ulicemi a objevoval město, o kterém se domníval, že je již nikdy nespatří.
Hostinec U Kohouta nalezl snadno. Usadil se a rozhlédl se. Překvapil ho malý počet hostů. Došla k němu unavená číšnice. Objednal si pohár lehkého piva, kterému se říkalo kwa. Zvolna upíjel a oknem sledoval dění na náměstí.

11

Večer si poručil bohatou večeři. Došoural se k němu plešatý a pupkatý hostinský.
"Vy jste tady cizí, že?" zeptal se podezřívavě. "U nás se platí předem."
"Tady máte. Můžete mě ubytovat přes noc?" Hostinský si prohlédl zlaťák, kousl do něj a potom se uklonil, jak mu to jen břicho dovolovalo.
"Připravím vám ten nejlepší pokoj, velkomožný pane. Zdržíte se u nás déle?"
"Přijde na to, jak půjdou obchody. Máte-li trochu času, dejte si se mnou skleničku. Vaše krásné město vůbec neznám a rád bych se o něm něco dozvěděl." Hostinský se chtěl váženému hostu zalíbit a přisedl si. "Zdá se, že živnost vám docela jde," poznamenal Ifor a ukázal na sál, kde popíjelo asi deset hostů. "Tváří se zachmuřeně, ale chovají se klidně."
Hospodský potřásl hlavou a bylo vidět, že není ve své kůži.
"Dnešní večer je tak trochu jiný. Myslím, že se mnohem lépe navečeříte ve své světnici. Dám vám to tam přinést."
"Ale mně se tady líbí."

V té chvíli vešla do hostince žena v dlouhém plášti s kápí, jež jí zakrývala obličej. Sedla si ke stolu v temném koutě.
Ifor se znovu podíval na hostinského.
"Nevím o Naxu vůbec nic. Stále zde vládne král Czor?"
"Ovšem. Nechť ho Bůh ochraňuje."
"Obchody kvetou?"
"Moc ne. Lesy jsou plné lapků, kteří obtěžují pocestné. Měl jste z pekla štěstí, že jste na ně nenarazil."
"A co dělají královští?"
"Samozřejmě je pronásledují, ale ti lotři jsou nepolapitelní. Navíc mají hodně spojenců mezi venkovany a vůbec."
"Proč by ale poddaní pomáhali banditům?"
Hostinský přešel do šepotu. "Daně jsou vysoké a výběrčí často krutí."
Do dveří vešel další host, rovněž zahalený do pláště. Ani se nerozhlédl a rovnou zamířil k oné ženě. Přisedl si k ní. Vzali se za ruce a políbili se. Kápě ženě trochu sklouzla a ukázal se mladý půvabný obličej a hnědé vlasy.
Ifor na ně ukázal a usmál se.
"Řekl bych, krčmáři, že jsme svědky milostné schůzky. Jen aby sem nevpadl žárlivý manžel."
Hostinský zneklidněl ještě víc. "Vážně si myslím, že by bylo lépe, kdybyste se odebral do svého pokoje," naléhal. "Kdybyste si přál, mám tu mladou sloužící, která vám ráda bude dělat společnost. Není jí ani sedmnáct."
Ifora nabídka pobavila a snad by ji i přijal, jeho pozornost však upoutalo chování pijáků, kteří se až do té doby chovali klidně. Dva z nich vstali a opřeli se o dveře, další dva zamířili ke schodišti.
"Snažně vás prosím, jděte," naléhal hostinský.
"Co se to tady chystá?" podivil se Ifor. "Člověk by skoro řekl, že mají políčeno na ty dvě hrdličky."
Hostinský mu už neodpověděl. Zvedl se ze židle a vytratil se zadními dveřmi. Jeden z pijáků rázem vstal, dveře zamkl a klíč si strčil do kapsy.
Mladý pár byl tak zaujat sám sebou, že si ničeho nevšímal. Tu vstali zbývající pijáci a tasili meče.
"Vzdej se, Zaku!" zvolal jeden, zřejmě jejich vůdce.
Mladík byl zpočátku překvapen, ale přesto zareagoval dost rychle. Hodil na útočníky stůl a tasil meč.
"Živého mě nedostanete!" zvolal. Proti deseti odhodlaným mužům však neměl šanci.
"Rozsekáme tě na kousky," provokoval ho vůdce, "a já ti slibuju, že se o tu tvou dívenku osobně postarám."
"Zbabělci! Jste zbabělci!" zařval mladý muž "Neboj se, Zaku!" zvolala dívka. "Nikdy nebudu patřit jinému. Zemřeme spolu!"
"Na ně! Chopte se jich. Tu holku chci živou!"
Zazvonily meče.
"Co se to tady děje?" vykřikl Ifor a vstal. Dva muži k němu přiskočili. "Zachovejte klid, královská stráž."
Rozum mu velel, aby se nehýbal, ale krásná mladá žena, která popadla židli a odhodlaně se postavila po bok svého milého, jej dojala. Nyní jí jasně viděl do obličeje a její rysy v něm vyvolaly jakousi matnou vzpomínku. Dál už neuvažoval a zapnul si ochranné pole. Prudce oba muže odhodil a tasil meč.
"Držte se!" zavolal. "Jdu vám na pomoc."
Jedním švihem přejel hruď nejbližšího protivníka a výpadem propíchl stehno dalšímu.
Jeho nečekaný zásah vyvolal mezi zbrojnoši zmatek, což dalo Zakovi možnost, aby si aspoň trochu oddechl.
Velitel královské stráže si však brzy uvědomil, že mají proti sobě pouze jednoho muže, a vykřikl: "Na ně a zabte je všechny!"
Ifor se vrhl vpřed a v mžiku skolil dva muže. Byl už téměř u ohroženého páru, když mladá žena vykřikla: "Pozor, za vámi!"
Ani se nestačil otočit. I přes ochranné pole cítil prudký úder do týla a skácel se k zemi. Zrak se mu zakalil, hlava ho bolela jako střep, koulel se po podlaze, ale nakonec se mu podařilo zvednout se na kolena. Instinktivně odrazil útok jednoho z mužů a dokonce jej zasáhl do břicha.

To už se na něj vrhl velitel zbrojnošů. Ifor se však mezitím vzpamatoval. O minutu později jeho protivník ležel na zemi s probodnutou hrudí.
Nezahálel ani Zak. Dva zbrojnoši se váleli v krvi, zatímco dívka smetla jednoho ranou židlí.
Se smrtí velitele přešla ostatní chuť na další boj. Pohlédli na sebe, potom se jako jeden muž dali na útěk a o raněné druhy se nestarali.
Zak si otřel meč o plášť jednoho zbrojnoše a zasunul ho do pochvy. Rychle objal dívku a obrátil se k Iforovi.
"Nevím, kdo jste, ale děkuji vám, zachránil jste nám život. Už jsem se bál, že vám ten mizera rozpoltil lebku."
"Meč se mu pootočil v ruce a vzal mě naplocho. Ale i tak to byla rána jako hrom a jistě budu mít pořádnou bouli. Myslím ale, že bychom se tady neměli příliš zdržovat. Za chvíli po nás půjde celá hradní posádka."
"Obávám se, že máte pravdu, příteli. Pojďte!"
Vyběhli do tmy. Chvíli kličkovali uličkami, potom se Zak zastavil.
"Myslím, že si můžeme trochu oddechnout," řekl, "ale ještě před úsvitem se musíme dostat do nějakého bezpečného úkrytu. Vy máte kam jít, příteli?"
Ifor jen bezmocně rozpřáhl ruce.
"Jsem tady cizí a do Naxa jsem přijel dnes dopoledne. Hodlal jsem přenocovat v té hospodě."
"Proč jste nasazoval život kvůli záležitosti, která se vás netýká?"
"Abych vám pravdu řekl, taky se divím. Zřejmě nemám rád, když útočí deset na jednoho. A navíc se mi zdálo, že vaše dívka je příliš krásná, než aby zemřela."
Zak chvíli uvažoval.
"Můžu vám poskytnout nouzový úkryt v lese."
Ifor jeho nabídku vděčně přijal, ale hned namítl: "Jak se ale dostaneme z města? Brány jsou zavřené a přísně střežené."
Zak mu na to neodpověděl. Zavedl je do jedné zchátralé budovy, kde po shnilých dřevěných schodech sešli do vlhkého sklepení. Pod jedním prázdným sudem se skrývala padací dvířka, jimiž seskočili do úzké chodby.
"Tahle chodba vede až za město."
Za čtvrt hodiny vyšli ve starém opuštěném lomu.
"Rax a Xap už tu měli být," zneklidněl Zak.
Mlčky čekali, až oba měsíce zajdou za obzor.
"Radši půjdeme. Obávám se, že je postihlo nějaké neštěstí."
Šli lesem až do svítání a dorazili k ležení skládajícímu se z deseti chatrčí. U ohně sedělo asi dvacet mužů a opékali si čtvrtku nějakého zvířete.
Od ohně se zvedl statný chlapík s kulatým obličejem. Měl husté obočí a tvář mu zakrýval černý plnovous.
"Propána, Zaku! Co se stalo?" Pak si všiml Ifora. "A kdo je tohle?"
Zak se obrátil k Iforovi a řekl: "Představuji vám svého zástupce Ywua. Posadíme se k ohni a něco pojíme."
"To pozvání přijmu docela rád, už umírám hlady. Než mi stačili přinést večeři, strhla se ta rvačka."
Ifor se zahryzl do masa a Zak zatím vyprávěl o potyčce s královskými biřici.
"Říkal jsem to," poznamenal Ywu, "že je nebezpečné chodit do Naxa. I když jste se dlouho neviděli. Někdo nás zřejmě zradil a nalíčili na vás past. Raxe a Xapa buď zabili, nebo uvěznili."
"Ti biřici tam nebyli náhodou," souhlasil Ifor. "Čekali, na vás a hostinský taky věděl, co se chystá. Proto mě pořád nutil, abych povečeřel na pokoji."
Ywu se na Ifora podezřívavě podíval.
"Nepřipadá ti, Zaku, že tam nebyl jen tak náhodou? A co když ho na nás nasadil Czor, aby zjistil, kde se skrýváme?"
"To je nesmysl. Viděl jsem ho, jak zabil nebo zranil aspoň pět chlapů. Přece by Czor neobětoval pět lidí, když mě mohl dostat jinak a mnohem snáz."

Ywua to zřejmě příliš nepřesvědčilo, protože dodal: "Stejně by mě moc zajímalo, odkud vlastně je."
"Příteli, byl byste tak hodný a řekl nám své jméno a odkud pocházíte?" zeptal se Ifora přímo Zak.
"Narodil jsem se v Naxu, ale žil jsem hlavně v Reze a Sylvě. Ještě nedávno jsem byl baronem z Waxu."
Už se rozednilo a Zakova milá si Ifora prohlížela.
"Já se jmenuju Waza. Můj otec je kupcem v Naxu. Byla jsem zasnoubena se Zakem, jenomže Zak zabil bičice, když se mě před ním snažil bránit, a musel se pak ukrývat v lesích. Otec mě chtěl provdat za jednoho zemana, já ale odmítla. Utekla jsem k příbuzné do Regy. Tam jsem se dostala do potíží s úřady a uvěznili mě. Znáte žalář prince Rola?"
"Bohužel ano."
"Znáte jeho hony?"
"Byl jsem při jednom zvěří."
"Kromě vás, Wazo, nikdo ypaxům neutekl!" namítl hrubě Ywu.
"Vy jste přece ta dívka, co běžela se mnou!" došlo konečně Iforovi. "Už se vám zahojilo to prokousnuté lýtko? Teď nevím, jestli to bylo levé nebo pravé!"
Waza vstala a poklekla před ním.
"Já vás poznala. Vy jste muž, kterého na tomhle bídném světě obdivuju po Zakovi nejvíc."
"Jsem rád, že se vám podařilo uniknout."
"Strhl jste na sebe všechny pronásledovatele, takže jsem se stačila ukrýt ve skalách. Zdálky jsem sledovala váš boj." Vyprávěla o hrdinném Iforově boji a o tom, jak nakonec zasáhl princ Hori.
"Rol nedal ještě nikdy nikomu milost," namítl Ywu.
"Nedal mi ji zadarmo, chtěl na mě shodit vraždu prince Horiho. Ale díky nebesům se mi jeho plán podařilo překazit."
Ifor jim pak vylíčil, jak se všechno seběhlo. "Král Sylvy mi jako dík za záchranu svého syna dal titul barona z Waxu," řekl nakonec.
V té chvíli vstal od ohně vyzáblý, špinavý a zarostlý muž.
"Sloužil jsem na hradu v Sylvě a barona Waxe znám." Dlouze se na Ifora zahleděl.
"Je to on. Utekl krátce předtím, než přijel vyslanec z Regy, aby ho zatkl. Říkali, že zahynul v bažinách."
"V bažinách jsem se skutečně skrýval."
"Ale jak se vám podařilo přežít?"
"Nesmíte si ošklivit hadí maso," zasmál se Ifor. "Narazil jsem tam na člověka, který je umí výtečně připravit."
"Waza mi vyprávěla, že ji zachránil jakýsi neznámý vězeň," řekl Zak a objal Ifora. "Doufal jsem, že mu budu moci jednoho dne poděkovat. A náhoda chtěla, aby vám byla za život vděčná hned dvakrát."
"Na mém místě byste jednal úplně stejně. Nechme toho. Jak se vlastně vrátila do Naxa?"
"Po útěku z Regy se smířila s otcem, ale nemohli jsme se vídat. Byla to naše první schůzka."
"To vaše setkání bylo poněkud pohnuté," konstatoval Ifor s ironií v hlase. "Ale teď bych si docela rád odpočinul. Mám pocit, že jsem nespal celou věčnost."
"Pojďte do mé chýše. Ale je tam jen lůžko z větví. Víc vám bohužel nabídnout nemůžu."

12

V noci se Ifor probudil a cítil se odpočatý. Vyšel z chýše a přidal se k mužům kolem Zaka. Waza zřejmě spala. Náčelník psanců ho přivítal se smutným úsměvem.
"Posaďte se, barone. Právě se vrátil náš zvěd z Naxa."
"Xapa a Raxe dostali," vyprávěl zvěd. "Na mučidlech prozradili tajnou chodbu a mě málem dostali taky. Pozítří ráno je pověsí na hradním nádvoří."
"Děkuji ti, Paku, jdi si už lehnout,"
Muž pozdravil a zalezl do jedné chatrče.
"Co budeme dělat?" zeptal se Ywu. "Přece je v tom nenecháme."
Zak si zvolna otřel čelo. "Ještě nevím. Tebe něco napadá, Ywu?"
"Zaútočíme na hrad a vysvobodíme je."

"Ty ses snad zbláznil! Ve dvaceti lidech?"
"Lepší je čestně zemřít, než se pořád schovávat jako nějaké baby. To ti Waza sebrala veškerou odvahu, Zaku?"
Zak nad tou urážkou zbledl.
"Hned to odvolej, Ywu!"
Ywu měl dost rozumu, aby uznal, že to přehnal. "Omlouvám se ti. Ta zpráva mě příliš zneklidnila."
"To je v pořádku. Radši se pokusíme něco vymyslet."
Ifor zatím přemýšlel a v hlavě se mu pomalu rodil plán. Ze všeho nejdřív však potřeboval jisté informace.
"Odjel jsem z Naxa příliš mlád a vrátil jsem se až včera. Jak dlouho vlastně vládne Czor?"
"Víc než deset let," odpověděl Zak. "Od té doby, co zavraždil krále Bura."
"A to šlechtici nechali jen tak?"
"Všechno se udalo příliš rychle. A když se královi přátelé dozvěděli o jeho smrti, bylo pozdě. Radši se podvolili, než aby rozpoutali vleklou občanskou válku. Czor navíc nebyl hloupý, zahrnul je zlatem a poctami."
"Král jako král, pro poddané je to celkem jedno. Proč jste se vzbouřili vy?"
"Aby Czor mohl udržovat silnou armádu a obdarovávat své šlechtice, musel neustále zvyšovat daně. Ti, co se vzepřeli, byli odsouzeni k smrti. Czor vládne jedině hrůzou. I někteří šlechtici by se ho rádi zbavili, ale nemají odvahu."
"Tak co, Zaku? Zaútočíme?" zeptal se Ywu. Zak vycítil, že se jeho muži kloní spíš k Ywuovi, a snažil se je umírnit.
"Dnes už to nemá smysl. Ještě si to promyslíme. Ráno moudřejší večera."
Psanci se s reptáním rozešli. Vstal i Ifor a vyhledal onoho muže ze Sylvy.
***
Za svítání se psanci radili znovu.
"Teď už se musíš rozhodnout, Zaku," naléhal Ywu. "Přece je nenecháš pověsit a nehneš ani prstem!"
"Pořád si myslím, že zaútočit na hrad je pěkná hloupost."
"To bych neřekl. Když je překvapíme v noci, pronikneme do vězení, přemůžeme stráže..."
Všichni s Ywuem souhlasili. Ifor si uvědomil, že Zak přestává bandu ovládat, a zasáhl: "Vyznám se tak trochu ve válečném umění a možná bych vám mohl být nápomocen. Jak silná je tam posádka?"
"Na hradě je ustavičně stovka mužů," odpověděl Zak. "Další stovka je rozmístěna na městských hradbách a jiných místech. Pak jsou tam ještě sluhové, všichni oddaní Czorovi, ti se taky jistě chopí zbraní."
"Jak se chcete do hradu dostat? Včera jsem ho viděl sice jen letmo, ale i tak mi hradby připadaly docela vysoké. To na noc nezdvihají most?"
"Zdvihají," odpověděl Ywu. "Ale přes hradby přehodíme lana s háky a přelezeme je. Znám tam jedno místo..."
"Stráže vás uslyší."
"Většinou spí."
"Do hradu se třeba dostanete, ale jste v pasti. Dřív než doběhnete k žaláři, bude celý hrad na nohou. A jak se dostanete do hlavní věže? To si myslíte, že bude otevřená?"
Po jeho slovech zavládlo dlouhé mlčení. Muži sevřeli pěsti a stiskli rty, zoufalí nad svou neschopností.
"Pak nám zbydou jen oči pro pláč," zavrčel jeden.
"Pláčou ženy," namítl Ifor, "muži se mstí. Své druhy třeba nezachráníte, ale pomstít je můžete."
"Jak?" zeptal se Zak.
Ifor si vzal dýku a začal kreslit na zem. "Tady je Naxo a hrad. A necelých deset mil odtud je Fask."
"To je pravda. Město s menší tvrzí, která patří Czorovi."
"Jakou tam má posádku?"
"Takových dvacet třicet mužů."
"Kdybychom na ně nečekaně zaútočili, jak navrhoval Ywu, máme naději, že je přemůžeme. Ve chvíli, kdy budou vaši druzi umírat, bude hrad v plamenech!"
Jeho plán byl přijat s nadšením. Pouze Zak potřásl hlavou.

"Možná to i vyjde, ale radši bych zachránil přátele..." Nakonec však souhlasil.
Dohodli se, že vyrazí hned po setmění.
"Ale teď si pojďme trochu odpočinout," navrhl Zak. "Budeme potřebovat hodně sil."
"Já se radši trochu projdu," řekl Ifor.
***
Zak naposledy přehlédl své muže. Rudé slunce pomalu klesalo za obzor.
"Všechno připraveno, Ywu?"
"Čekáme jenom na tvé rozkazy."
"Zaku," ozval se Ifor, který seděl opodál na kameni, "byl bych rád, kdybyste teď vyslechl tohoto muže."
Kývl na bývalého sluhu ze Sylvy, aby přistoupil blíž.
"Co mi chceš říct?" podivil se Zak.
"Baron mě požádal, abych střežil cestu do Fasku. Po poledním jsem spatřil množství jízdních. Určitě jeli posílit posádku."
"Kolik jich bylo?"
"Přinejmenším stovka."
"To dokazuje," skočil mu do řeči Ifor, "že Czor byl varován a chystá na nás past. Opět jste byl někým zrazen, Zaku."
Muži pobouřeně zabručeli. Ywu se postavil před Ifora.
"Myslím, že nemusíme hledat daleko. Kde jste byl dnes dopoledne?"
Psanci Ifora obstoupili.
"To přece není možné!" vykřikla Waza. "Vysvětlete to nějak!"
Avšak Ifor stále zachovával klid.
"Paku," řekl, "mohl byste nám říct, co jste dnes dělal?"
"Ukryl jsem se nedaleko městských bran a celý den je sledoval."
"A cos viděl?" vyjel na něj netrpělivě Zak.
"K polednímu se ukázal Ywu. Chvíli debatoval se strážnými, kteří ho pak pustili dovnitř. Vyšel za dvě hodiny a vrátil se rovnou do tábora."
"Lžeš!" vykřikl Zakuv pobočník a tasil meč.
"Spíš se přiznejte, že jste zradil náčelníka a druhy," provokoval ho Ifor.
Zrádce se rozmáchl a vrhl se na něj.
"Teď zemřeš!"
Ifor však nespustil Ywua z očí. Hbitě se odkulil a meč zasáhl jen kámen. Vzápětí už byl zase na nohou a hravě odrazil další útok.
"Zabte ho, zabte ho!" křičeli muži.
Ywu si uvědomil, že má proti sobě vynikajícího šermíře, a uvažoval, jak co nejrychleji uniknout. Jeho bývalí druzi však svírali kolem nich kruh. Vzápětí na tváři ucítil palčivou bolest a musel se opět věnovat protivníkovi, který ho mečem zasáhl do obličeje.
"I vy jste toho názoru, Zaku?" otázal se Ifor.
"Ovšem. Nikdo nesmí beztrestně zradit své druhy."
"To si myslím i já. V tom případě..."
Ifor sekl jednou, podruhé... Pokaždé zásah. Nakonec prudce zaútočil a zabil Ywua ranou do srdce.
"Odtáhněte toho mizeru někam," nařídil Zak. Obrátil se k baronovi a poznamenal: "Už jsem vás viděl v boji, ale nikdy bych nevěřil, že se dá s mečem zacházet takhle..."
Ifor ho nenechal domluvit. "Když jsme se zbavili zrádce, můžeme si promluvit vážněji. Jaké jsou vaše plány?"
Zak si sedl na zem a zabořil hlavu do dlaní.
"Vlastně nevím. Czor byl varován. Bylo by šílenství zaútočit na Fask. Musíme se dál schovávat jako nějaká zvěř."
Ifor se rozesmál na celé kolo. "Naopak, milý Zaku! Právě teď je můžeme vysvobodit!"
"Nedělejte si legraci, barone. Sám jste přece říkal, že je to nemožné."
"Pouze jsem vám chtěl rozmluvit Ywuův plán."

"Takže jste věděl, že je zrádce." "Řekněme, že mi přišlo podezřelé, jak vás stále nutí zaútočit. A proto jsem na něj nalíčil past. Musel Czora varovat, jinak by mu přestali věřit."
Zak potřásl hlavou. "Bojovat umím, ale vaše lstivost mi chybí. To jste celou tu komedii sehrál jen proto, abyste odhalil zrádce?"
"Byla to pouze první část mého plánu. Z Naxa odjelo sto ozbrojených mužů. Kolik jich podle vás zůstalo na hradě?"
"Takových dvacet, protože Czor určitě nechal někoho u bran a ve městě."
"Právě o to mi šlo. Takhle budou síly vyrovnané."
"Ale jak se dostaneme do hradu? Stráže budou jistě ve střehu."
Ifor se zamyslel a prohlížel si tváře mužů kolem sebe. Během několika hodin na ně získal silný vliv. Ani Zak si nepřál nic jiného, než aby je vedl. Že by tato hrstka psanců byla nástrojem osudu? Zvolna vstal. Už se rozhodl. "Vzali jste mě mezi sebe a neptali se mě na jméno. Pro vás, pro lidi ze Sylvy, jsem baron z Waxu. Pro Wazu, která spolu se mnou utekla ze žaláře v Řeze, jsem zlodějíček Lev. Vy první se dozvíte, kdo skutečně jsem. Jmenuji se Ifor a můj otec byl Bur, král Naxa."
"Czor říkal, že princ je mrtvý!"
"Zavřel mě do žaláře, ale já přežil a utekl. Udeřila hodina pomsty."
Zak padl na kolena a po něm ostatní muži.
"Nechť dlouho žije princ Ifor!"
"Vstaňte, přátelé. Bez vaší pomoci bych nebyl nic. Navíc si uvědomte, že vaše druhy čeká smrt a že je musíte zachránit. Své pravé jméno jsem vám prozradil jen proto, abyste si uvědomili, že hrad mi není neznámý. Je tam podzemní chodba, o které věděl jen otec a já. Dnes odpoledne jsem ji prozkoumal a je v dobrém stavu. V noci tedy pronikneme přímo do hradu!"

13

"Tiše," zašeptal Ifor a zvedl čadící louč. "Jsme pod hradbami. Teď dávejte pozor, aby nás přece jen náhodou nezaslechli."
Opatrně stoupali po schodech vytesaných ve skále ke zdi, za níž byl východ z podzemí.
Ifor zatáhl za kovovou rukojeť a kámen se otočil.
"V této místnosti zavraždili mého otce," zašeptal. "Pojďte, nejdřív musíme zneškodnit stráže."
Vyšli na chodbu a po honosném schodišti sešli do hlavní síně. Tiše ji přešli a spatřili dveře, kde se o kopí opíral strážný a podřimoval.
"Nechte mi ho," zašeptal Zak.
Kradl se k muži podél zdi, využívaje stínu, protože prostor osvětlovala pouze jediná pochodeň. Když se dostal na dva tři kroky od strážného, zastavil se a pak se prudce vrhl vpřed. Zaleskla se čepel dýky, strážný tlumeně zachrčel a tiše se svezl k zemi.
"Budeme ještě čekat?" zeptal se Zak celý udýchaný.
"Není důvod," odvětil Ifor a vytáhl zpod kabátce anestetický granát.
"Co to je?"
"Ale takové kouzlo, co mi dala jedna stará čarodějnice v bažinách," odpověděl Ifor. "Uspí to nepřítele."
Tiše otevřel dveře strážnice, odjistil granát a vhodil ho do místnosti.
"Budou spát několik hodin," prohlásil. "Zaku, vezměte si deset mužů a zneškodněte stráže na ochozu. Pak si oblékněte jejich uniformy, aby si nikdo nevšiml změny. Já zatím uspím služebnictvo. Pokud si dobře vzpomínám, mají ložnici ve druhém patře."
Ifor s několika psanci vyšel do patra a hodil poslední granát do ložnice služebnictva.
Potom opět sešel do hlavního sálu a čekal, až se vrátí Zak.
"Úkol splněn, pane," hlásil mu náčelník psanců. "Moji muži vystřídali stráže. Zaútočíme na vězení?"
"Proč riskovat životy? Počkáme, až se vzbudí Czor. Mám pro něj překvapení."
***
Slunce pošimralo Czora na tváři. Nešetrně odstrčil dívku ležící po jeho boku. Měl bych se už oženit, abych měl nástupce, pomyslel si. Příští týden si vyberu dceru nějakého barona.

Jako každé ráno zavolal na sluhu, aby mu pomohl s ranní toaletou. Nikdo však nepřišel a rozezlený Czor vstal a zavolal znovu.
Do dveří nakoukl strážný.
"Kde je sluha?"
"Neviděl jsem ho, Vaše Veličenstvo."
"Ten mizera zaspal! Dám ho tak zbičovat, že na to do smrti nezapomene!"
Teď se ale musel obléknout sám.
Na chodbě narazil na dva dvořany, kteří bydleli v sousedních komnatách. Uklonili se mu.
"Promiňte, Vaše Veličenstvo, ale sluhové nás zapomněli vzbudit."
"Jdeme na snídani," zavrčel Czor. "Doufám, že aspoň kuchař nezaspal."
Vešel do velkého sálu a na prahu se zarazil. V jeho křesle si hověl světlovlasý mladík. Měl dokonce tu drzost, že si hodil špinavé boty na stůl. Po jeho boku stála skupina otrhanců a nasupeně Czora pozorovala.
"Jen pojď dál, Czore," vyzval ho onen mladík. "Musíme si promluvit."
Czor, celý zmatený, udělal krok kupředu. Tvář neznámého v něm vyvolávala bolestnou vzpomínku. Zneklidněně se ohlédl po strážích.
"S žádnou pomoci nepočítej," upozornil ho Ifor. "Jsi stejně sám, jako byl můj otec, když jsi ho zavraždili"
Czor zbledl a začal se potit.
"Ifor! To není možné! Vždyť máš být mrtvý!"
"Utekl jsem z pekla, abych tě potrestal, zrádče!" opáčil mladík a vyskočil.
Czor na něj hleděl jako na přízrak. Oba dvořané zděšeně odstoupili.
Ifor zvolna tasil meč.
"Zemřeš přímo zde," pravil ledovým hlasem. "Braň se, máš-li odvahu!"
Czor se konečně vzpamatoval. Kdyby se mu toho mladého nadutce podařilo porazit, stráže se už jistě postarají o zbytek.
Vytáhl meč a vykřikl: "Tak jen pojď! Pošlu tě nazpátek do pekel!"
Sám ovládal meč výborně, ale Ifor si s ním jen pohrával. Několik skvělých výpadů donutilo Czora ustoupit až k honosnému krbu.
"Otče, pohleď na svého mstitele a odpočívej v pokoji!" vykřikl Ifor. Jeho meč opsal prudkou křivku a zasáhl Czora přímo do hrudi. Ten na okamžik zavrávoral, na rtech se mu ukázala narůžovělá pěna a vzápětí se skácel na krb. Ifor nemámil čas a obrátil se k oběma dvořanům.
"Hrad je v mých rukou a znovu přebírám trůn svého otce. Pokud chcete dosáhnout odpuštění za to, že jste sloužili uchvatiteli, okamžitě se vzdejte a slibte mi poslušnost."
Dvořané neváhali a padli na kolena.
"Přísaháme, že vám budeme věrně sloužit!"
"Tak se mi to líbí! Teď pošlete pro velitele věznice, že si s ním chci promluvit. A taky zajděte do města a řekněte velitelům stráží, aby se za hodinu dostavili ke mně."
Dvořané se uklonili a odkvačili.
"Vy se nebojíte, že zburcují posádku a zaútočí na hrad?" podivil se Zak.
"Když je Czor mrtvý, jeho posluhovači si budou chtít zachránit kůži. A protože dosud nevědí, jak jsem se zmocnil hradu, na vzpouru ani nepomyslí."
Ifor vytáhl z kabátce listinu a podal ji Zakovi. "Tohle je prohlášení, které jsem sepsal dnes v noci. Vezmi si dva muže převlečené za stráže a jdi to teď přečíst na náměstí."
***
První se dostavil velitel věznice. Byl maličký, tlusťoučký a cupital, co mu nožičky stačily. Před Iforem padl na kolena.
"Jsem k vašim službám, Vaše Veličenstvo," zasupěl.
"To je dobře. Takže okamžitě propustíš všechny vězně.
Nástup nového krále bývá přece vždy provázet všeobecnou amnestií, že?"
"Všechny, Vaše Veličenstvo?" divil se velitel. "Jsou mezi nimi nebezpeční rebelové."
"Ticho!" zavrčel Ifor. "Okamžitě splň můj rozkaz."

Kývl na psance Paka a dodal: "Tady ten mládenec půjde s tebou a přesvědčí se, že jsi mě poslechl. Jestli všechno neproběhne, jak jsem řekl, dám tě okamžitě pověsit na šibenici, kterou tak dobře znáš."
Veliteli nezbývalo než souhlasit. Pak ho vzal za loket a prohodil: "Takže se podíváme zblízka na to vaše království, pane, a nezapomeňte, že náš král drží slovo. Jen se podívejte na mrtvolu vašeho bývalého krále. Sám vidíte, že to není jen planý slib."
Pobledlý velitel věznice se nechal odvést jako malé děcko.
***
Ifor si prohlédl velitele. Většina z nich sloužila už jeho otci.
Klidným a jistým hlasem jim vysvětlil situaci.
"Jsem pánem hradu a mohl bych vaše odloučené posádky klidně zničit. Ale nerad zbytečně prolévám krev svých poddaných." Tasil meč a dodal: "Pokud si někdo z vás přeje bojovat se synem krále Bura, nechť to řekne rovnou. Dopřeji mu tu čest, aby se mnou zkřížil meč, a dávám vám své slovo, že nikdo z mých lidí nezasáhne."
Nikdo se ani nepohnul, nakonec však vystoupil mladý ctižádostivý voják, kterého měl Czor obzvláště v oblibě. Mladík toho často zneužíval, a to nejen vůči poddaným, ale i vůči svým druhům. Věděl, že ostatní mu to nezapomenou.
Ifora to poněkud zaskočilo. Postavil se do střehu. Musí zvítězit co nejrychleji, aby příklad toho mladého blázna nenakazil další.
Sám rovnou zaútočil. Důstojníci souboj se zájmem sledovali. S obdivem přihlíželi, jak jejich nový vládce po prudkém výpadu zasáhl protivníka do krku.
Ifor neztratil ani vteřinu a obrátil se k nim.
"Přesvědčil jsem vás?"
Jako první se mu uklonil šedivý voják.
"Ovládáte zbraň ještě lépe než váš nebožtík otec. Přísahám vám věrnost."
Jeho příklad strhl i ostatní.
"Dobře," řekl Ifor. "Vydávám tento rozkaz..."
Z nádvoří se ozval jakýsi hluk a nádvoří zaplnil rozradostněný dav. V té chvíli se otevřelo i vězení, vězňové vyběhli ven a smísili se s davem.
Prohlášení, které Zak přečetl na náměstí, vyvolalo nesmírné nadšení a obyvatelé Naxa se vydali na hrad, aby provolali novému králi slávu.
Následující hodiny byly velice pohnuté. Ifor se musel několikrát ukázat na balkoně. Slíbil snížení daní, což spolehlivě nadchne davy na všech planetách vesmíru.
Večer si byl jist, že má situaci pevně v rukou. Všichni baroni, kteří byli toho dne přítomni v Naxu, mu přísahali věrnost. Věděl však, že to nejsou všichni. Musí si podřídit všechny šlechtice v království.
Večer se uchýlil do bývalé otcovy pracovny.
Vstoupil komorník.
"Žena, pro kterou jste si poslal, je zde, Vaše Veličenstvo," řekl a uklonil se. "I s tím kupcem."
"Ať vejde nejdříve ta žena."
Waza se stydlivě uklonila.
"Vaše Veličenstvo..."
Ifor jí s úsměvem pomohl na nohy.
"Ještě nedávno jsme utíkali lesem před smečkou ypaxů. Nemyslete si, že jsem zapomněl na přátele. Váš otec je tu?"
"Čeká na vaše příkazy."
Kupec vešel do dveří. Vyzvání, aby se dostavil na hrad, ho silně zneklidnilo. Králi Czorovi dával svou oddanost až příliš najevo a teď ho patrně udala konkurence...
Ifor se nezdržoval vysvětlováním. "Kmotře," řekl, "Waza je, pokud vím, tvá jediná dcera, že?"
"Ano, Vaše Veličenstvo. Je to nejdražší, co mám."
"Zalíbila se jednomu z mých baronů a rád by se s ní oženil."
"Ale ano, samozřejmě, vím, že jste jí jistě vybral vynikajícího ženicha, Vaše Veličenstvo," souhlasil kupec horlivě.

Zato Waza zbledla jako stěna. "Vždyť přece víte..."
"Moment," přerušil ji Ifor. "Kupče, je tvá dcera už zasnoubena?"
"Nikoli, Vaše Veličenstvo. Motal se kolem ní jeden darebák, ale já to nedovolil."
"V tom případě se provdá za barona z Fasku," rozhodl nový král.
Kupec si spokojeně zamnul ruce, zatímco Waza měla slzy na krajíčku a bála se něco říct.
Ifor dal znamení a do místnosti vešel sluha se Zakem. Waze poskočilo srdce a pro změnu zbledl tentokrát kupec, když poznal "darebáka", kterého už tolikrát vyhnal.
"Vždyť je to..."
Ifor se zamračil a nenechal kupce domluvit.
"Snad mi nechceš odmlouvat? Je to baron z Fasku. Rozhodl jsem se, že mu jako dík za jeho pomoc věnuji Fask s přilehlým zbožím."
Waza nedbala na dvorský protokol a vrhla se svému milému kolem krku.
"Vezmete se, dříve než odjedete na své panství," rozhodl Ifor. "Váš otec jistě uspořádá hostinu jaksepatří a já se jí rád zúčastním."
Kupec se celý zmatený vypotácel ven a tři mladí lidé se rozesmáli.

14

Ifor vešel svižně do místnosti, kde ho už očekávala rada. Od převzetí moci uplynuly dva dny a město se zklidnilo. Nový král už přeorganizoval posádku, kterou měl nyní pevně v hrsti. Shromáždil kolem sebe deset rádců, ale hodlal jejich práci bedlivě sledovat.
Sotva se usadil, dorazil uprášený posel.
"Vaše Veličenstvo, vojsko vyslané do Fasku se vrací. Jejich velitel se dozvěděl o Czorově smrti a přísahal, že ho pomstí."
"Dám zavřít brány," rozhodl Zak, nyní baron z Fasku, "a vyhlásím poplach. Zatočíme s tím hlupákem, jak si zaslouží."
"Počkejte," mírnil ho Ifor. "Kdo jim vlastně velí?"
"Starý baron Harvas," odpověděl jeden z bývalých Czorových rádců. "Je to velice zarputilý muž a vždy drží slovo. V jeho úmyslu mu může zabránit jedině smrt."
Mladý král se usmál. "Řekl bych, že ho přesvědčím bez boje. Ať mi připraví pezu. Pojedu mu naproti. Sám."
Rada protestovala, ale Ifor na ni nedal. Hodil si přes ramena zlatem vyšívaný plášť jako symbol královské hodnosti a vyskočil na pezu. Když projížděl městem, lidé ho zdravili. Nebyli zvyklí vídat krále na projížďce bez početného doprovodu.
Za deset minut už spatřil blížící se jezdce. S pohnutím poznal prapor barona Harvase.
Zůstal stát uprostřed cesty, ale pro jistotu si zapnul ochranné pole.
Jezdci se zastavili sto kroků před osamoceným mužem, který měl na sobě královský plášť. Od houfu se oddělil jeden muž a blížil se k němu.
"Jsem Ifor, syn krále Bura, a chci mluvit s baronem Harvasem."
Jezdec, zřejmě důstojník, váhal, ale Ifor se choval tak suverénně, že se otočil a vrátil se k ostatním.
Krátce nato dojeli k Iforovi tři jezdci. Muž s vrásčitým, zjizveným obličejem a vlasy bílými jak sníh byl Harvas.
"Kdo jsi, že si troufáš nosit tento plášť?"
"Zabil jsem Czora a vy ho prý chcete pomstít," odvětil klidně Ifor.
"Ovšem. Přísahal jsem mu věrnost a vždycky držím slovo."
"Dobrá, pak mě skolte mečem, tím porušíte mnohem dřívější přísahu. Ale možná časem na své sliby zapomínáte, že?"
Starý baron zbrunátněl.
"Jakou přísahu?"
"Jen si vzpomeňte, je to už víc než dvacet let. Král Bur vás dovedl před kolébku novorozeněte a vy jste přísahal, že je budete vždy ochraňovat. A nyní chcete to nemluvně zabít?"

"Ifor je dávno mrtvý," zabručel baron.
"Viděl jste jeho tělo? Neviděl! Uvěřil jste Czorovi. Uvidíme, jakou máte paměť. Jednou jste si s princem Iforem vyjeli do lesa. Otec mu zakázal skákat přes překážky, ale on ho neposlechl, spadl z pezy a poranil se na pravém stehně. Aby ho otec nepotrestal, všem jste tvrdil, že za všechno mohl peza, který se náhle splašil. Chcete vidět tu jizvu?"
Stařec zesinal. Seskočil z pezy a padl do prachu. "Ifore, jsem bídák!"
Mladý král slezl rovněž, zvedl Harvase ze země a objali se. Potom se Harvas obrátil ke svým mužům a zvučným hlasem jim nařídil:
"Na kolena, a všichni! Pozdravte krále Ifora, syna Burova!"
Krátce nato pokračovali v cestě. Ifor a Harvas jeli vedle sebe.
"Víte," vysvětloval baron, "váš otec mě vyslal jako vyslance za hory. Do Naxa jsem se vrátil před pěti lety. Tehdy jsem se dozvěděl o Burově smrti a o vás mi tvrdili, že jste zemřel na nějakou nemoc. Přesnější informace jsem nezískal... Czor se ke mně choval jinak vlídně, a tak jsem mu odpřisáhl věrnost a na víc jsem se neptal. A kde jste byl vy celou tu dobu?"
"V žaláři v Reze."
A Ifor baronovi stručně vylíčil své věznění a útěk. O kosmické lodi pomlčel.
"Díky vaší chrabrosti se do země navrací pořádek a vy se vrátíte na trůn, jenž vám patří."
"Ještě není po všem. Dal jsem na dnešek svolat do Naxa všechny barony. Doufám, že mi odpřisáhnou věrnost a že neuvrhnou zem do občanské války. Tím bychom byli vydáni na milost a nemilost Rolovi."
"Nebojte se, já je přesvědčím. Czora uznávali, rádi ho však neměli. Myslím, že jeho konec všichni uvítali."
Projeli městem za jásotu davů a vjeli na hradní nádvoří, kde panoval značný ruch. Baroni se skutečně dostavili, každý s více či méně početným doprovodem.
Ifor se odebral rovnou do hlavní síně a posadil se na trůn. Harvas a Zak usedli zcela samozřejmě po jeho boku.
Všechno probíhalo přesně tak, jak Harvas předpokládal. Baroni odpřisáhli svou věrnost novému králi. Jakmile byl obřad u konce, Ifor je pozval na hostinu a kwa teklo proudem.
Když hostina skončila, odebral se do své komnaty. Služebná mu ochotně pomohla z pláště, který ho již značně tížil na ramenou.
Byla ještě mladinká, roztomilá a hned se nabídla, že s ním bude sdílet lože. Za Czora to bylo zřejmě zvykem.
K jejímu nesmírnému překvapení jí Ifor poděkoval a propustil ji. Stále ještě myslel na jednu plavovlásku.
Vtom se na chodbě ozvaly chvatné kroky a do místnosti nahlédl strážný.
"Vaše Veličenstvo, přeje si s vámi mluvit posel!"
"Nechť vstoupí."
Muž byl celý pokrytý prachem a měl únavou ztrhané rysy.
Ifor ho hned poznal, byl to onen jezdec, kterého vyslal s poselstvím k vládci Sylvy hned ten večer, kdy zabil Czora.
"Předal jsi mou zprávu?"
"Nedostal jsem se ani do hradu, Vaše Veličenstvo. Král Rol ho obléhá. Domnívám se, že Sylva brzo padne. Jel jsem celý den bez zastávky a uštval jsem dva pezy."
Ifor při té zprávě zbledl a prudce vstal. "Děkuji ti a nezapomenu ti to. Než si půjdeš lehnout, zajdi za barony Harvasem a Faskem. Že s nimi chci hned mluvit."
Posel se uklonil a vyběhl z ložnice. Ifor si na prsa připevnil pouzdro s termickou pistolí a oblékl si kabátec, který mu sluhové mezitím vykartáčovali a vyčistili. Nakonec si připnul ochranný opasek s mečem.
Za krátkou chvíli se dostavili překvapení baroni.
"Princ Rol obléhá hrad v Sylvě. Vyrazíme králi Faxovi na pomoc. Vy, Harvasi, budete za mé nepřítomnosti spravovat království. Vím, že se na vás mohu spolehnout. A vy, Zaku, okamžitě shromáždíte všechny volné muže a ujmete se velení. Kdyby se vám nedostávalo lidí, berte i dobrovolníky. Každému muži nabízím zlaťák." Nabízel z Czorovy pokladnice.

"Chci, abyste vyrazili za úsvitu."
"A kde budete vy, Vaše Veličenstvo?"
"Pojedu rovnou a oznámím králi Sylvy, že jim spěcháme na pomoc."
"Jak se dostanete do obléhaného hradu?"
"Vím o jedné možnosti," odpověděl Ifor vyhýbavě. "Je tam takový přístup přes jeden převis."
"Ale proč takhle riskujete svůj život?"
"Řekněme, že musím splatit dva dluhy. Jeden Faxovi, že mě laskavě přijal na svém dvoře, a druhý Roloví, protože měl prsty ve vraždě mého otce. Nebojte se, nic neriskuji. A až budete poblíž Sylvy, Zaku, zapalte dva ohně. Tím mi dáte znamení. Já vám odpovím tak, že vztyčím vlajku Naxa. Pak rovnou zaútočíte. Jděte a Bůh vás ochraňuj."

15

Když Ifor vjel do lesa, přitáhl uzdu. I potmě našel místo, kde si schoval vznášedlo. Navlékl si ho na záda, zapnul přezky a prudce se vznesl do vzduchu. Naxu se vyhnul, aby ho náhodou nikdo nespatřil ve svitu měsíce. Letěl, co nejrychleji mohl, ale zdálo se mu, že to trvá věčně.
Konečně spatřil táborové ohně obléhatelů. Zpomalil, aby mohl zvážit situaci. Hrad Sylva měl zhruba čtvercový půdorys. Pouze severní strana stála na prudkém srázu, ostatní byly obehnány příkopem, který však obléhatelé zavezli, aby se dostali s bojovými věžemi k hradbám. Byly to dřevěné konstrukce na kolečkách, vysoké skoro jako hradby samy, které při útoku vždy posouvali blíž a blíž k hradbám. Dřevěné štíty chránily útočníky proti šípům a kamení. Potom z věží vystrčili můstky a útočníci po nich přebíhali na hradby.
Sto stop od hradeb stálo šest takových válečných strojů. Ifor odhadl podle počtu ohňů sílu útočníka na více než tisíc mužů. Zak neshromáždí více než pět set mužů. A král Fax jich bude mít necelých tři sta. Musí rázně zasáhnout a nemá čas, aby se vrátil do lodi pro další uspávací granáty nebo pro klasické výbušniny.
Oba měsíce nyní zakrýval obrovský mrak a v dálce se zablesklo.
"Přijde bouřka," řekl si. "Budou si myslet, že to byl hrom."
Stabilizoval let, vytáhl termickou pistoli a ověřil si, že je nastavena na správnou intenzitu. Potom zvolna klesl k jedné z bojových věží. Váhavě stiskl spoušť.
Z hlavně vyšlehl plamen a oslnil ho. Věž okamžitě vzplála. Neztrácel čas a namířil na druhou. To se už vojáci začali budit. Za chvíli bude ležení na nohou.
Zapálil i poslední věž a vznesl se. Když si byl jist, že ho už nikdo neuvidí, obletěl hrad. Na hradbách se to jen hemžilo. Stráže nahlásily požár věží a obléhaní se přišli podívat, jak se stavby hroutí v záplavě jisker.
Ifor opatrně přistál na severní straně, kterou kvůli příkrému srázu nikdo nestřežil. Vyvlékl se z popruhů a uvažoval, kam batoh schovat. Nakonec ho uložil pod schody jedné strážní věže.
Po ochozu došel na jižní hradby, kde byla největší tlačenice. Věže už dohořívaly.
"Kde najdu prince Horiho a krále Faxe?" zeptal se jednoho ze zbrojnošů.
Muž mu unaveně ukázal na skupinku u cimbuří. Ifor se prodral davem a konečně se dostal k princi.
"Ifor!" žasl Hori. "Jakým zázrakem jsi ještě naživu? A kde se tady bereš?" Nečekal ani na odpověď a hned se obrátil k otci: "Dobrá zpráva nikdy nepřichází sama! Ifor se vrátil!"
Král sebou trhl překvapením a hned všechny pozval do své komnaty.
"Představte si, co se stalo," vyprávěl cestou Hori. "Jakousi šťasnou náhodou zasáhl blesk a zapálil Rolovy válečné stroje."
Fax unaveně usedl do křesla a vyzval Horiho a Ifora, aby se rovněž posadili. Za ty dva měsíce hodně zestárl a zhubl.
V té chvíli vešla do pracovny i Vara. Byla bledá, měla propadlé líce, ale v Iforových očích na kráse neztratila. Zdálo se, že se chce k němu rozběhnout, ale pak jen lehce pokynula hlavou.
"Vítejte u nás, Ifore," řekl Fax. "Za jiných okolností bych pro vás uspořádal hostinu, jenže při tom obléhání... Kus chleba se snad pro vás najde."
"Není třeba, Vaše Veličenstvo, já jsem již jedl."

"Rád slyším," pokračoval Fax, "že jste pronásledovatelům unikl. Vyslanec Regy nám sdělil, že jste zahynul. Dost mě to trápilo."
"Měl jsem nesmírné štěstí a podařilo se mi přejít bažiny."
"Yaz ale povídal," ozval se Hori, "že tě skoro před jeho očima sežrala jakási hrozná nestvůra, která mu zabila dva lidi."
"Skutečně jsem narazil na uspávače, ale jeden vesničan mi poradil, jak na něj." A stručně jim vylíčil souboj s uspávačem.
"To je skvělé!" zajásal princ. "Něco takového jsi mohl dokázat jedině ty."
"Po celou dobu jste byl v bažinách?" zajímal se Fax.
"Jen nějaký čas, potom jsem se dostal do Naxa. Chtěl jsem vám pouze oznámit, že syn krále Bura usedl na trůn a svrhl Czora."
Fax se na něj upřeně zahleděl, ale nic neřekl.
"Jakmile se dozvěděl, že vás Rol obléhá, vyslal vám na pomoc vojsko. Mělo by tu být asi za tři dny. Přišel jsem vám tu novinu oznámit."
"Ale jak jste se dostal až sem?" podivil se král.
"Využil jsem zmatku kolem požáru, vyšplhal jsem po té strmé skalní stěně a díky jednomu výstupku jsem vylezl na hradby," lhal Ifor.
Naštěstí se nikdo nezajímal o podrobnosti.
"A proč by nám nový vládce Naxa spěchal na pomoc, když jsme ho o to ani nepožádali?" obrátil se Hori na otce.
"Možná si vzpomněl, že král Fax býval přítelem jeho otce," odpověděl za krále Ifor. "Rol navíc zesnoval vraždu krále Bura."
"To je muž!" ozvala se v té chvíli Vara. "Už se nemůžu dočkat, až se s ním seznámím. Ten by nikdy neopustil přátele v nebezpečí."
Ifor zbledl a svěsil hlavu.
"Jsi nespravedlivá a zlá, Varo," pronesl suše Fax. "Radši bys měla připravit našemu příteli pokoj. Jistě je unavený a rád by si lehl."
"To je práce služky," odsekla princezna. "Vzbudím Béru."
Stará chůva určitě poslouchala za dveřmi, protože na ta slova vstoupila do místnosti.
"Najdi tady pro barona nějaký koutek," řekla jí princezna.
"To jsou mi věci!" potřásla Béra hlavou. "Jako byste sama nevěděla, že má pokoj připravený. Od té doby, co odjel, mi každý den přikazujete, abych tam utírala prach a smejčila, kdyby se náhodou vrátil, a teď, když se vrátil, jako byste na všecko zapomněla."
Dívka zrudla jako pivoňka a král se poprvé za dva měsíce srdečně zasmál.
"Půjdeme si lehnout. Obávám se, že ztráta věží je od zítřejšího útoku neodradí."

16

Za úsvitu našel Ifor krále s Horim na hradbách. Pozorovali ležení nepřítele, kde vládl čilý ruch.
"Je jich hodně," konstatoval Ifor. "Kde sebral Rol takové vojsko?"
"Povolal do zbraně veškerou hotovost i rolníky. Navíc přinutil mé poddané, aby navozili kameny a hlínu a zasypali příkopy."
Ifor se zamyslel. Sežene Zak za tak krátkou dobu dostatek vojáků? Vůbec se mu nelíbilo, že se tolik lidí bude vraždit. Zoufale hledal nějaké řešení, jak by válku ukončil a zároveň příliš neukazoval svou moc.
Dole se už připravovali s dlouhými žebříky.
"Hori, svolejte na hradby všechny muže," poručil Fax. "Dej Bože, ať odrazíme ještě tento útok!"
Největší síla nepřítele postupovala k východní straně, kde byly hradby o něco nižší.
"Veličenstvo, směl bych řídit obranu východní strany?" přihlásil se Ifor. "Vy s Horim byste si vzali na starost jih a západ..."
Král souhlasil. "Ale buďte opatrný," nabádal Ifora. "Tam to bude nejhorší."
Ifor přešel na své stanoviště ještě se dvěma barony, se kterými se kdysi na Faxově dvoře cvičil v šermu.

Byli starší než on, ale nic nenamítali proti tomu, že budou pod jeho velením, neboť věděli, jak dobře ovládá meč.
Muži, kteří měli hájit hradby, vypadali značně vyčerpaně a nebylo jich víc než čtyřicet. Byli hladoví a otrhaní.
Postavil se před ně a řekl: "Čeká vás další tvrdý boj. Musíme vydržet ještě tři dny, než jim vojska krále z Naxa vpadnou do zad!"
"A co když nepřijdou?" zabručel jeden.
Ifor se kupodivu nerozhněval. "To si myslíte, že bych sem dobrovolně vlezl, kdybych věděl, že mě brzy dostane Rol?" namítl.
Tímto prostým argumentem přesvědčil i posledního nedůvěřivce.
Pohlédl na hromádku kamenů na hradbách a usoudil, že jich nebude dost. Opodál stála vížka, která měla chránit strážné před nepřízní počasí.
Nařídil deseti mužům, aby ji rozebrali. "Ať máme po nich čím házet. A vy ostatní na hradby!"
Nepřítel dorazil k hradbám a opřel o ně žebříky. Netrvalo dlouho a rozpoutala se krutá, urputná bitva. Ifor byl vždy tam, kde zuřil nejprudší boj.
Rol hnal navzdory vysokým ztrátám do útoku další a další muže. Když nastal trochu klid, Ifor se rozhlédl kolem sebe a přepadla ho úzkost. Deset mužů mu vyřadili z boje a zbytek byl na pokraji sil. Na jižní a západní straně nebyla situace lepší. Fax s Horim stále ještě kladli odpor, ale bylo jasné, že příliš dlouho už nevydrží.
Pohlédl na slunce, které ještě nedostoupalo ani k vrcholu. Bitva začala znovu a ještě urputněji. Rol poslal většinu svých vojáků na hradby, které bránil Ifor. Ten už ani nevnímal rány odrážené silovým polem.
O hradby se opíralo už více než třicet žebříků a jeho muži nestačili útočníky odrážet. Začínali spíš ustupovat a na ochozu bylo stále víc nepřátel.
Náhle dostal Ifor nápad. Přistoupil k vyčnívajícím štěřinám jednoho žebříku, zapnul pole na maximum, žebřík se odrazil od hradeb a kácel se na opačnou stranu s hroznem zoufale řvoucích útočníků.
Totéž udělal i s dalšími žebříky a mimoděk ho to pobavilo. Pozemské vynálezce jistě ani ve snu nenapadlo, že někdo využije silové pole tímto způsobem.
Útok se tím zastavil. Pod hradbami odnášeli raněné. Král Rol běsnil vzteky, ale nezbývalo mu než nařídit klid zbraní, aby si i jeho lidé oddechli.
"Jen trpělivost, Vaše Veličenstvo," povzbuzoval ho baron Yaz.
"Všiml sis toho muže, který velel obráncům?" zeptal se ho Rol.
"Nespouštěl jsem z něj oči. Sám toho zvládl víc než všichni jeho muži dohromady."
"Až se nám hrad dostane do rukou, přísahám, že ho dám pověsit na hradbách."
"Už to bude brzy. Řekl bych, že dnešek je dost vyčerpal. Dvakrát se zdálo, že užuž podlehnou. A pak máme na hradě ještě svého člověka."
***
Ifor využil příměří a zašel za Faxem a Horim.
"Vaše chrabrost nás uchránila od nejhoršího," řekl mu s uznáním Fax. "Baroni říkali, že nikdy neviděli pevnější ruku než vaši."
Vara s Berou přinesly koš s jídlem.
"Napadlo mě, jestli nebudete mít žízeň," řekla princezna. "Kwa už bohužel nemáme, jen trochu ochucené vody. Vypláchly jsme jí sudy."
Lačně se napili. Když už nic jiného, bylo to alespoň osvěžující.
"Myslel jsem, že je nikdy neodrazíme," poznamenal Hori. Kabátec měl celý od krve.
Ifor starostlivě potřásl hlavou. Neměl v noci spát. To byla chyba. Podcenil Rolovu houževnatost. Předpokládal, že kvůli ztrátě bojových věží útok o pár dní odloží. Měl se vrátit na loď pro nové zbraně a pak zaútočit na nepřátelské ležení sám. Jeho vinou dnes zahynulo tolik mužů a ještě hodně jich přijde o život.
"Nějak jste se zasnil, barone," řekla Vara. "Vsadila bych se, že jste ani neslyšel, co říkal bratr."
"Omlouvám se," usmál se smutně Ifor. "Co jsi říkal?"
"Říkal jsem si, jestli bychom se neměli všichni uchýlit do hlavní věže a tam počkat, než přijde pomoc."

"Ano, to by bylo to nejmoudřejší řešení," souhlasil Fax, "bohužel už na ně není čas. Nepřítel se chystá k dalšímu útoku. Vraťte se na svá místa. A tebe, Varo, ještě jednou zapřísahám, aby ses schovala."
Bitva se opět rozhořela. Útočníků bylo už o něco méně a Iforovi se dařilo je odrážet bez větší námahy. Často se starostlivě ohlížel na další úseky, zvlášť na tu část hradeb, kterou hájil Fax. Připadalo mu, že tam proniká víc nepřátel, než je zdrávo.
"Vezměte si patnáct mužů a jděte králi na pomoc," požádal jednoho barona.
"Ale tady vás bude málo!" namítl baron.
"Pospěšte si!"
Odrazil tři žebříky a dodával odvahu obráncům, kteří svrhávali na nepřítele balvany.
Vtom se z nádvoří ozvaly výkřiky hrůzy a děsu. Ifor se otočil, aby se podíval, co se děje. Dole spatřil režské jezdce. Nějaký zrádce jim otevřel bránu. Bitva se zdála ztracená.
V té chvíli k němu doběhla Béra v rozervaných šatech.
"Pomoc!" křičela. "Princezna..."
Ifor ji popadl za ramena a hrubě s ní zatřásl.
"Kde je?"
"Vpadli do věže a zajali ji. Jen zázrakem se mi podařilo utéct. Roloví lidé jsou všude!"
Mladík se rázem rozhodl. "Béro, vrať se k princezně. Je dost možné, že tě k ní pustí. Řekni jí, ať neztrácí naději. Přísahám, že si pro ni dojdu, i kdybych musel tenhle hrad srovnat se zemí!"
Pak se obrátil k baronovi. "Všechno je ztraceno," řekl. "Můžete se vzdát a neztratíte tím čest. Zabráníte aspoň zbytečnému krveprolití."
"A co vy?"
"Já se pokusím o útěk."
Rozběhl se po ochozu, na který už vylezli první útočníci. Ohromená Béra ještě viděla, jak srazil tři muže, kteří ho chtěli zadržet. Když doběhl k věžičce na severních hradbách, na okamžik jí zmizel z očí a pak ho spatřila s jakýmsi podivným batohem na zádech. Vrhlo se na něj deset mužů a on se urputně bránil. Ustupoval až na kraj hradeb. Chvíli stál na cimbuří, pak se s hrozným výkřikem zřítil z hradeb. Béře se oči zalily slzami, odvrátila se a myslela už jen na to, že se musí co nejdřív dostat ke své mladé paní.

17

Rol se rozchechtal a hodil za sebe ohryzanou kost. Na oslavu vítězství uspořádal hned večer v dobytém hradu hodokvas. Dali přivézt sudy kwa, narazili je a hodovníci už byli v různém stupni opilosti.
Smetl ze stolu zbytky jídla a řekl: "Teď bychom si zasloužili trošku obveselení. Yazi, kde máme princeznu?"
"Je ve své komnatě. Střeží ji dva muži a pustil jsem k ní jenom její chůvu."
"Skvělé. O jejím osudu rozhodneme později. Nejdřív dojdi pro ty zajatce."
Yaz se ani nenamáhal vstát, pouze dal znamení jednomu muži a ten odběhl.
"Rád bych vám, Vaše Veličenstvo, představil barona ze Xilu, který nám tak ochotně otevřel bránu a umožnil dobýt hrad."
"Proč ji neotevřel už dřív?" zavrčel Rol.
"Musel počkat na příhodný okamžik. Slíbil jsem mu, že dostane odměnu, jakou si bude přát."
"Já mu naštěstí nic neslíbil," usmál se král.
V té chvíli vehnali do sálu spoutaného Faxe a Horiho. Princ měl kabátec na levém rameni celý prosáklý od krve. Byl popelavý a na čele se mu perlily velké kapky potu.
Vojáci srazili zajatce před vítězem na kolena. Rol na ně opovržlivě pohlédl a potom se obrátil k baronu Yazovi.
"A kde je ten takzvaný baron Wax, který se tak náhle objevil na hradě? Žádal jsem vás, že ho chci vidět, abych se na vlastní oči přesvědčil, že je to skutečně vrah mého syna."
Yaz se zkroušeně ohnul skoro k zemi.
"Vaše rozkazy jsem předal, Vaše Veličenstvo, ale našim mužům se ho nepodařilo dostat živého. Radši se vrhl z hradeb, než by jim padl do rukou."

Rol se jen stěží ovládal.
"Pak chci vidět jeho mršinu. Vezměte si pochodně a hledejte. Už jednou jsi mi tvrdil, že ho sežrala nějaká potvora, která ti nahnala strach, ale včera se ukázal znova. Nebudu mít klid, dokud neuvidím tady na dlažbě jeho tělo."
Baron vydal příslušné rozkazy a z nádvoří vyběhlo dvacet mužů s pochodněmi.
"Králi Faxi," řekl Rol posměšně, "dovol, abych ti představil muže, který nám otevřel brány. Yazi, zavolej svého milce."
Xil předstoupil. Nebyl to nikdo jiný než onen mladý baron, kterého Ifor přemohl v šermu a který mu nikdy nezapomněl, že ho tak ponížil před princeznou.
Baron se Rolovi uklonil. Zajatcům se však vyhýbal očima.
"Přistup blíž," řekl Rol a usmíval se. "Dobřes mi posloužil a tvá oddanost si zaslouží odměny. Copak ti Yaz slíbil?"
"Jakmile bude hrad dobyt, dostanu princeznu Varu. Chci si ji vzít za ženu. Budu samozřejmě i nadále vaším nejvěrnějším a nejoddanějším služebníkem."
Fax jen vzdychl a Horimu se zlostí zablýsklo v očích.
Rol se zamyslel a přikývl. "Dobrá... Ale rád bych ti svůj dík projevil ještě jinak. Přistup blíž." A sejmul si z krku těžký zlatý řetěz.
Baron se k němu naklonil přes stůl, očekávaje, že mu řetěz navlékne na krk. Rol však náhle tasil dýku a vrazil ji zrádci do hrudi. Xil se skácel k nohám zajatců a ve vyhasínajících očích měl nesmírný úžas.
"To sis myslel, že jsem tak hloupý jako Fax?" zasmál se posupně Rol. "Kdo zradil jednou, zradí i podruhé. Odkliďte ho!"
Dva zbrojnoši popadli tělo za nohy a vytáhli je ze sálu. Zbyla po něm jen krvavá stopa.
Rola rychlé zúčtování očividně velice uspokojilo a obrátil se k oběma klečícím zajatcům.
"Dal jsem si vás předvolat, abyste si vyslechli mé podmínky. Zítra se ožením s princeznou Varou. Na oslavu této události předá Fax trůn své dceři. Abychom se vyhnuli pozdějším zmatkům a nedorozuměním, Hori se veřejně zřekne otcovského trůnu. A já spojím království Sylvy a Regy."
"To odmítám," prohlásil Hori.
Rol jen opovržlivě pokrčil rameny a na tváři se mu objevil zlý úšklebek.
"V tom případě brzy zemřete na svá zranění," řekl posměšně.
"Obávám se, že ani já vám nedám souhlas," pravil Fax překvapivě pevným hlasem.
"Jsem přesvědčen o opaku, milovaný tcháne," zasmál se posupně Rol. "Ráno je moudřejší večera a bude ještě moudřejší, až se dozvíte, že odmítnutím mého velkorysého návrhu odsuzujete svou dceru k velice nepříjemné smrti. Jestliže se nestane mou ženou, předhodím ji nahou nejdříve svým baronům a potom celému vojsku."
Král sklonil hlavu. Hori však zapomněl na veškerou opatrnost a vybuchl:
"Můžete nás zabít, ale budeme brzy pomstěni! Král Naxa nám vyslal vojsko na pomoc."
Rol se rozesmál. "O tom bych dost pochyboval. Czor je můj přítel. To já mu pomohl na trůn."
"Czor je mrtvý a vlády se ujal Burův syn."
Rola smích přešel a zamračil se.
"To není možné. Burův syn zemřel v mém žaláři."
Přesto ho ta myšlenka znepokojila. I kdyby ten nový byl nějaký Lžiifor, může to znamenat potíže. Nový vládce stěží bude souhlasit se spojením Regy a Sylvy.
Dostavil se voják a cosi Yazovi pošeptal.
"Vaše Veličenstvo," řekl baron, "moji lidé nemohou tu mrtvolu najít."
"Tak ať hledají dál," zavrčel Rol. "Vyšlete je po okolí, třeba byl jen raněný a dovlekl se kus dál od hradeb."
Ukázal na oba zajatce a nařídil: "Tyhle dva zatím zavřete do toho nejtemnějšího žaláře. Tam si počkají na mé rozhodnutí."
"Mám vás zbavit Horiho už dnes?" zeptal se šeptem Yaz.
"Ještě počkej. Jestli je pravda to, co mi ten pitomec říkal, budeme třeba potřebovat nějaké rukojmí."
Rol vstal. Navzdory množství kwa, které vypil, se kupodivu docela udržel na nohou.

"Bavte se dál," zvolal a rázným krokem odešel.
Stráže přede dveřmi princezniny komnaty mu vzdaly čest.
Vara vyskočila z křesla, ve kterém usnula, a schovala se za Béru.
"Vypadni, ty stará ropucho," osopil se Rol na chůvu, "nebo tě vykuchám zaživa!"
Chůva váhala, ale on už sahal po dýce.
"Poslechni ho, Béro," řekla princezna a snažila se, aby se jí nechvěl hlas.
Stařena na Rola nenávistně pohlédla a neochotně odešla.
Když osaměli, Vara se zeptala: "Čemu vděčím za tak pozdní návštěvu?"
"Chtěl jsem vám oznámit svou vůli. Zítra se budeme brát."
"To nikdy!" zavrtěla hlavou princezna a zrudla.
"Hněv vám přidává na kráse, princezno. Ale zároveň vám zatemňuje mozek," zasmál se. "Jsem přesvědčen, že mou nabídku přijmete, až se dozvíte, že tím zachráníte život svému otci. Kdybyste odmítla, musel bych ho ke své nesmírné lítosti pověsit na nádvoří jeho vlastního hradu."
"Jste hnusný! Než vám odpovím, chci si nejdřív promluvit s otcem."
"Zítra se s ním setkáte a vím, že vás přesvědčí."
"Můžete odejít," procedila mezi zuby.
Rol se teď rozesmál nahlas. "V žádném případě! Rozhodl jsem se, že v této komnatě strávím noc."
"V tom případě odejdu já."
Prudce ji uchopil za zápěstí. Pokoušela se mu vymanit, ale marně.
"Budeš mi patřit ještě dnes!"
"Pusťte mě!" zaúpěla.
"Svlékni se!"
Vaře se zalily oči slzami a zavrtěla hlavou. Rol ji popadl za vlasy a zavrčel: "Dneska v noci a vůbec vždycky mě poslechneš na slovo. Jinak dám přivést tvého bratříčka a kat si ho podá rozžhavenými kleštěmi. Určitě nebudeš netečná k jeho křiku a sama mě poprosíš, aby zastavil jeho mučení."
"Jste ten nejhorší člověk, jakého jsem v životě potkala," řekla Vara a hned zaúpěla, protože ji Rol škubl za vlasy.
"Takže se rozhodni," řekl hrubě. "Buď poslechneš hned, anebo vydám příslušné rozkazy."
Vara v zoufalství vykřikla: "Ifore!"
"Jen si volej toho svého zbožňovatele!" posmíval sejí.
"Jistě ti odpoví až ze samého pekla, kde se už opéká na ohni."
Vtom cvakly dveře a ozval se známý hlas: "Pusť ji, bídáku, a připrav se na smrt!"

18

Rol se bleskově otočil. Pustil Varu a sáhl po meči. O dveře se ledabyle opíral plavovlasý mladý muž a ruce měl zkřížené na hrudi.
Princezna odskočila od násilníka a přitiskla se k protější stěně.
"Ifore!" vykřikla. "Vy jste se zbláznil! Utečte, jestli můžete, hrad je plný nepřátel."
Když Rol zaslechl jméno tajemného návštěvníka, zastrčil povytažený meč opět do pochvy. Tvář mu zkřivil úšklebek.
"Kteréhokoli jiného bych na místě zabil. Ale co se týká tebe, chci, abys umíral pomalu a ve strašných mukách. Budeš pykat za vraždu mého syna!"
K jeho nesmírnému překvapení výhrůžka nijak nezapůsobila. Mladík se usmíval dál.
"Stráže!" vykřikl Rol. "Stráže! Chopte se ho!"
Vara si vzdychla a zavřela oči, aby neviděla přítelův konec. Když se dlouho nic nedělo, opět je otevřela. Ifor se dál opíral o dveře, jako by se nic nedělo.
"Tví muži nepřiběhnou, Role. Jsme sami."
Rol okamžitě tasil. Měl sice odvahu, ale představa, že by si to měl rozdat s protivníkem, který tak chrabře odrážel útoky jeho lidí, ho příliš nenadchla. Zašilhal po Vaře a napadlo ho, že by ji mohl použít jako rukojmí.

O krok ustoupil, ale Ifor jeho úmysly zřejmě uhodl a s mečem v ruce skočil mezi něj a Varu.
Rolovi nezbývalo než zaútočit. Ifor jeho výpad skvěle odrazil a Rol měl co dělat, aby dostatečně rychle ustoupil.
Ifor najednou jako by dostal příliv nových sil. Několika skvělými výpady donutil Rola ustoupit na druhý konec komnaty.
Když byli dost daleko od princezny, pošeptal mu: "Vzpomeň si na mého otce, kterého jsi zavraždil v Naxu. Kolik vás bylo na něj jediného?"
V Rolových očích se objevil děs a Ifor neměl chuť prodlužovat jeho trápení. Prudce zaútočil a Rol se s ránou v hrudi skácel k zemi.
Mladík chvíli jen tak stál a díval se, jak umírá vrah jeho otce, muž, který ho odsoudil k pomalé smrti v tom nejhorším žaláři.
První se vzpamatovala Vara. Padla mu do náruče a vzlykala.
"Ifore, to byla hrůza! Jak jste se dostal až sem? Vždyť Béra vás viděla padat z hradeb!"
Jemně se jí vymanil a mozek se mu rozběhl na plné obrátky. Musí jí to nějak rozumně vysvětlit a zatajit existenci vesmírné lodi. Vzal ji za ruce, přitáhl si ji k sobě a upřeně se jí zahleděl do očí.
"Princezno, nemůžu vám prozradit všechna svá tajemství a chci vaše slovo, že nikomu, ani vlastními otci, neprozradíte, co vám teď řeknu."
"Slibuji! Cokoli řeknete nebo uděláte, je určitě správné a spravedlivé."
Ta slepá důvěra ho dojala. Nemohl jí samozřejmě vysvětlovat, že se mu včas podařilo vyzvednout si svůj zázračný přístroj a že pádem chtěl pouze oklamat protivníka. Jakmile si byl jist, že ho už nikdo nesleduje, co nejrychleji se vrátil na loď. Tam posbíral zbraně a zase se vrátil.
"Varo," řekl tedy, "mám kouzelné talismany. Věřte mi, že jsem je neukradl a že mi je dali jejich skuteční vlastníci. Není na tom nic ďábelského a nespojil jsem se s nečistými silami. Nyní se pokusíme zachránit vašeho otce, pokud ho už Rol nedal zavraždit."
"Myslím, že ne. Pokoušel se ho přinutit, aby se vzdal trůnu."
"Pak máme ještě naději."
Vytáhl z kapsy pilulku a vložil ji Vaře do úst. "Rozkousněte to a pak spolkněte."
Měl na ni takový vliv, že ho bez odmluvy poslechla.
"Co jste mi to vlastně dal?"
"Takový lék, který vás uchrání před mými kouzly. Držte se při mě, protože možná budeme muset zdolat ještě hodně nepřátel."
Rázně otevřel dveře. Stráží ležících na zemi si ani nevšiml.
"Vy jste je zabil?" zeptala se klidně Vara.
"Ne, pouze spí."
Pomalu sešli po schodech do hodovní síně. I tam všichni spali. Stačily na ně dva uspávací granáty.
Na nádvoří se Vaře naskytl týž obraz. Stráže spaly jako zabité. Ifor se však choval mnohem obezřetněji, neboť venku se plyn rozptyloval mnohem rychleji.
"Rol dal vašeho bratra a otce jistě zavřít do vězení. A to je, pokud se dobře pamatuji, v hlavní věži."
"Správně. Oni taky spí?"
"Ne. Kouzlo jsem použil pouze na nádvoří a ve velké síni. Ale přiznám se vám, že mi šlo hlavně o to, abych vás našel."
"Přišel jste opravdu v poslední chvíli. Kdyby se mě dotkl, já bych tu hanbu nepřežila."
"Pozor," přerušil ji, "blížíme se k věži."
"Jak ta vrata vyrazíte? I na to máte nějaké kouzlo?"
"Nemyslím, že ho budu potřebovat," usmál se. Zabušil do vrat pěstí a zařval: "Otevřete! Jeho Veličenstvo chce okamžitě vidět Faxe. Mám ho k němu dovést."
Napjatě poslouchal. Slyšet šouravé kroky, pak zvuk, jak někdo zvedal závoru. Jakmile se dveře pootevřely, nabral je rameny a vhodil do nich granát. Strážný ani nestačil vykřiknout a skácel se stejně jako deset dalších mužů, kteří seděli kolem hrubě tesaného stolu.
Ifor popadl obrovský svazek klíčů a Vara vzala pochodeň a rychle scházeli po vlhkých schodech k celám. S hledáním začali v tom nejnižším patře.

Fax i Hori spali se spoutanýma rukama. Když je Ifor vzbudil, pracně se posadili.
"Ifore," řekl král smutně, "takže i vás dostali."
Vara se vrhla otci kolem krku.
"Kdepak! Přišel vás osvobodit!"
Užuž se nadechovala, jak jim všechno vylíčí, ale Ifor ji předešel: "Lstí a díky kouzelnému talismanu se mi podařilo uspat celou posádku. Ale za pár hodin se bohužel probudí. Musíme proto co nejdřív sehnat dost mužů, kteří stráže odzbrojí a zavřou do cel. Víte, kdo otevřel bránu nepříteli?"
"Ten hlupák Xil, ale Rol ho už potrestal," řekl Hori.
"To byla taky jediná rozumná věc, kterou před smrtí udělal," poznamenal Ifor.
Přeřízl jim pouta a Vara jim začala líčit, jak Ifor bojoval s Rolem a jak ho usmrtil.
Ifor rychle odemkl i ostatní cely a shromáždil vězně. Dal tak dohromady asi dvacet baronů a čtyřicet zbrojnošů. Vysvětlil jim situaci.
Pod Faxovým vedením se dali s nadšením do práce. Když vycházelo slunce, všichni Rolovi baroni leželi spoutáni v celách. Protože stále ještě spali, nic netušili.
"Většina Rolových lidí je ale venku," upozornil Ifora Fax. "Díval jsem se z hradeb a zjistil jsem, že na ně vaše talismany nepůsobily. Mám obavy, že velitelé zjistí, že něco není v pořádku, a zaútočí."
Ifor se usmál a zavrtěl hlavou. "Jsou tam jen nižší velitelé. Rol si celý svůj štáb pozval na hodokvas. Myslím, že se dají snadno přesvědčit a složí zbraně. Ať mi připraví pezu a budu potřebovat pět mužů jako doprovod."
"To je šílenství!" odporoval král. "Nedovolím, abyste se takhle vystavoval nebezpečí!"
Ifor však trval na svém a nakonec také svého dosáhl. Král Fax se znepokojeně díval, jak nasedá na pezu, a dal strážím pokyn, aby zvedly padací most.
Potom co nejrychleji vyšplhal nahoru na věž, kde jeho dcera sledovala houfec jezdců, jak se přibližuje k nepřátelskému ležení. Nepřítel už byl ve střehu. Fax ani Vara neslyšeli, co jim Ifor říká, ale viděli, jak bez úhony projel do nepřátelského ležení a jak jej obkličuje stále více ozbrojenců.
Ifor něco říkal. Jeho řeč byla krátká a užaslá princezna viděla, jak vojáci od něj odstupují, nejdříve pomalu, ale pak stále rychleji. Odkládali zbraně před Rolovým stanem, pak se shromažďovali do menších skupinek.
Někteří však jásali a odcházeli nebo odjížděli pryč z ležení. To byli vesničané z okolí, které Rol násilím nahnal na zasypávání příkopů.
Když Ifor skončil svůj úkol, navracel se pomalu k hradu. Námaha a nervové napětí na něj tvrdě dolehly. V sedle se držel už jen silou vůle, myšlenky se mu tříštily a nedokázal se soustředit.
Jakoby v mlze viděl, jak se k němu blíží král s princeznou. Paprsky vycházejícího slunce jí pozlatily vlasy a jemu připadala pohádkově krásná.
"Ifore!" zvolal král. "Jak se vám to podařilo?"
Mladík pracně slezl z pezy a zabručel: "Vaším jménem jsem jim slíbil, že se mohou vrátit beztrestně domů. Nemyslím, že by dělali ještě nějaké potíže. Ale jistota je jistota, ať jim vaši lidé radši seberou všechny zbraně. Nyní vás prosím o svolení, abych si mohl odpočinout, mám strach, že se skácím."
Král samozřejmě souhlasil.
"Vara vás doprovodí. Nikdo si nezaslouží klidný spánek víc než vy."
Princezna vzala Ifora za rámě a dovedla ho až do jeho pokoje. Tam unaveně padl na postel a okamžitě usnul. Vara se na něj dlouze zahleděla, potom se sklonila a lehce ho políbila na rty. Pak po špičkách opustila místnost.

19

Ifora vzbudila lákavá vůně jídla. Ještě se zavřenýma očima se protáhl a zabručel: "Nech to na stole, Béro."
Dívčí smích ho přinutil oči otevřít. U postele stála Vara a držela misku s polévkou.
"Béra se stará o Horiho," řekla. "Otec mě poslal, abych se na vás zašla podívat. Pokud jste se již zotavil, rád by vás viděl."

Ifor se prudce posadil.
"Jak dlouho jsem vlastně spal?"
"Skoro celý den. Před hodinou vyšlo slunce. Najezte se, určitě máte hlad."
Vzal si od ní misku a upíjel vývar.
Dívka se na něj chvíli mlčky dívala a pak ze sebe začala soukat: "Děkuji vám, Ifore. Bez vašeho zázračného zásahu bych přišla o otce a sama bych byla taky mrtvá, a navíc zostuzená." Lehce ho pohladila po tváři a chvatně odešla.
Po jídle navštívil Ifor krále v jeho komnatách.
"Doufám, že se zatím nepřihodilo nic zlého," řekl.
"Ne, jenom jsem vám chtěl říct, že vojsko z Naxa je pět mil odtud. Poslal jsem jim naproti jezdce."
Ifor mávl rukou. "Už nemá smysl, abych nadále tajil, že jsem král Naxa."
Fax jen pokýval hlavou a usmál se.
"Od prvního dne jsem věděl, že jsi Burův syn. A to, co jsem viděl v posledních hodinách, jen dokazuje, že se ti podařilo vniknout do jeskyně v Posvátné hoře. Jedině tam jsi mohl najít talismany, které zmařily veškeré Rolový naděje."
"Přesně tak. Bohužel je to tajemství, které byste neměl nikomu prozradit."
"Stane se, jak si přeješ. Obdivuji tvou chrabrost, protože vím, že Burovi se tam nikdy nepodařilo proniknout, a proto ti nemohl předat klíč k oněm záhadám."
"Řekněme, že jsem měl prostě větší štěstí."
"A co uděláš s Rolovými barony?" změnil král téma. "Jsou to tví zajatci a ty bys měl rozhodnout o jejich osudu."
"Chovali se rozumně?"
"Stále ještě jim nedošlo, co se stalo. Ale nemluvil jsem s nimi. Podle mě ještě nějaký čas klidně mohou zůstat v nejistotě o svém osudu."
"S tím samozřejmě souhlasím. Půjdu se na ně podívat odpoledne. Až nastoupím na Rolův trůn, spojím obě království, pokud vám to nebude vadit."
"Naopak, myslím si, že nejlepší bude, když spojíš všechna tři království. Bude to ku prospěchu všeho lidu. Tvá vláda mu přinese štěstí a blahobyt jako za časů tvého předka z hvězd."
Král Fax vstal a poklekl před Iforem. "Skláním se před vámi jako váš vazal," řekl obřadně. "Od moře až k horám se bude rozkládat pouze jediné království."
Dojatý Ifor ho hned zvedl na nohy.
"Přijímám a slibuji, že se hned pustím do práce. Ale nejdřív bych ještě rád vyřešil jednu soukromou záležitost..."
***
Do pracovny vešla Vara, která podpírala bledého, ale usmívajícího se bratra Horiho.
"Volal jste nás, otče?"
"Ano. Chci vám oběma oznámit velkou novinu. Dcero, král Naxa mě právě požádal o tvou ruku a jsem tím velice poctěn. Toto spojení je pro náš rod velice lichotivé a samozřejmě jsem mu odpověděl kladně."
Dívka zbledla jako stěna, zavrávorala, a kdyby ji král nezachytil, skácela by se k zemi.
Ifora její reakce upřímně poděsila. Zapomněl, že pro princeznu Varu je stále ještě baronem Waxem.
"To... to nejde, otče," blekotala. "Já krále Naxa neznám a..."
Zrudla a vyhrkla: "...A mám ráda Ifora." Ifor se rozesmál a přistoupil k ní. Vzal ji něžně za ruce a tiše řekl: "Klid, Varo. Uvidíš, že se splní tvé přání a zároveň vyhovíš otci."